

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett jogerős bírósági végzésekről

2019/I. negyedév

2019. első negyedévében összesen 33 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO a szakmai főosztályokkal közösen dolgozott fel. Az egyes oltalmi formákat érintő döntések az alábbiak szerint oszlottak meg:

Védjegy	22 (9 <i>ex parte</i> , 13 <i>inter partes</i>)
Szabadalom	9 (7 <i>ex parte</i> , 2 <i>inter partes</i>)
Használati minta	1 (1 <i>inter partes</i>)
Formatervezési minta	1 (1 <i>inter partes</i>)

A Hivatal érintett döntéseinek háromnegyede (25) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság 4 esetben megváltoztatta a Hivatal határozatát, 3 ügyben hatályon kívül helyezte a hivatali döntést és az ügyet áttette a Hivatalhoz, 1 ügyben pedig a döntés hatályon kívül helyezése mellett a Hivatal új eljárásra utasította.

SZABADALOM TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉSEK

I. Szt. 115/U. § (5) bekezdés; a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1969. évi II. törvény (RSzt.) 2. §, 6. § (1) bekezdés a) pont, 6. § (3) bekezdés a) pont, 32. § (1) bekezdés a) és b) pontok, 41. § (1) bekezdés, 49. § (1) bekezdés; a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1969. évi II. törvény végrehajtásáról szóló 4/1969. (XII. 28.) OMFB-IM együttes rendelet (Vr.) 1. §, 25. § (1) bekezdés

Az Szt. 115/U. § (5) bekezdése szerint a törvény hatálybalépésekor hatályos szabadalmak nyilvántartására, fenntartására, megszűnésére és újra érvénybe helyezésére a továbbiakban e törvény rendelkezéseit kell alkalmazni azzal, hogy a szabadalom megsemmisítésének feltételeire az elsőbbség időpontjában hatályos szabályok az irányadók.

Az RSzt. 32. § (1) bekezdés a) és b) pontjai szerint a szabadalmat keletkezésére visszaható hatállyal meg kell semmisíteni, ha a szabadalom tárgya nem felel meg a 6. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott feltételeknek, vagy a leírás nem felelt meg a törvényes feltételeknek (41. §).

Az RSzt. 6. § (1) bekezdés a) pontja kimondja, hogy a bejelentő a találmányra szabadalmi oltalmat nyer, ha a találmány az elsőbbségi időpontban (43. §) kielégíti a törvény 1-5. §-ában meghatározott követelményeket, és a (3) bekezdés szerint a szabadalmi oltalomból nincs kizárva.

Az RSzt. 6. § (3) bekezdés a) pontja kimondja, hogy a találmány nem részesülhet szabadalmi oltalomban, ha tárgya gyógyszer, vegyi úton előállított termék, vagy - a növény-és állatfajtákat kivéve - emberi, illetve állati ételmezésre szolgáló termék; az ezek előállítására szolgáló eljárás azonban szabadalmazható,

Az RSzt. 2. § szerint új a megoldás, ha nem jutott olyan mértékben nyilvánosságra, hogy azt szakember megvalósíthatta.

A Vr. 1. § szerint a megoldást akkor kell nyilvánosságra jutottnak tekinteni, ha az bárki számára hozzáférhetővé vált (pl. nyomtatványi közzététel, vagy nyilvános gyakorlatbavétel révén).

Az RSzt. 41. § (1) bekezdése szerint a leírásnak lehetővé kell tennie, hogy szakember a találmány tárgyát a leírás és a rajzban foglaltak alapján megvalósíthassa.

Az RSzt. 49. § (1) bekezdése szerint a bejelentő jogosult a leírást, az igénypontokat és a rajzot a szabadalmat megadó határozat jogerőre emelkedéséig módosítani.

Vr. 25. § (1) bekezdése szerint a módosításnak a leírás és a rajzok tartalmának csak olyan megváltoztatása tekinthető, amely az eredeti leírás és rajzok által meghatározott tárgykörben marad.

1. A Hivatal az „5-[2-etoxi-5-(4-metil-1-piperazinilszulfonil)-fenil-1-metil-3-n-propil-1,6-dihidro-7H-pirazolo-[4,3-d]pirimidin-7-on alkalmazása férfi merevedési zavarok kezelésére alkalmas gyógyszer előállítására” című szabadalmat megsemmisítette az Rszt. szerinti újdonság keretein belül tárgyalt feltalálói tevékenység, és a feltárás hiánya miatt. (P9501933/142.)

A szabadalmas és a kérelmezők is megváltoztatási kérelemben vitatták a Hivatal döntését, utóbbiak csak a határozat indokolását kifogásolva.

A Fővárosi Törvényszék a szabadalmas megváltoztatási kérelmének helyt adott, a kérelmezők megváltoztatási kérelmeit pedig elutasította. Indokolásában a bíróság rámutatott, a hivatali döntéssel e tekintetben egyetértve, hogy a találmány a szabadalmi oltalomból nem volt kizárva amiatt, mert az igénypontok gyógyszertermékre vonatkoztak [RSzt. 6. § (3) bek. a) pont], mivel azok nem az ismert terméket – azaz a szildenafil –, hanem annak új indikációban való alkalmazását oltalmazták.

A bíróság a továbbiakban a Hivatallal összhangban megállapította, hogy az eredeti bejelentésben szereplő vegyületeknek a szildenafilra történő leszűkítése, e vegyület alkalmazási módjainak orális módra való korlátozása, adott IC50 értéknek a szildenafilhoz rendelése és az indikáció férfiak merevedési zavaraira való konkretizálása nem terjeszkedik túl az eredeti oltalmi körön [RSzt. 49. § (1) és Vr. 25. § (1) bek.], mivel a fenti módosítások az eredeti leírás által meghatározott tárgykörben maradtak. Konkrétan a szildenafil az eredeti leírásban is nevesítésre került előnyös vegyületként, valamint a hatás, az IC50 érték és a konkrét alkalmazás is feltárássra került.

Említést érdemel, hogy a Fővárosi Törvényszék az IC50 értékkel kapcsolatos észszerű kétely híján nem látta szükségesnek tanúként meghallgatni a farmakológiai méréseket végző személyt.

A találmány feltárása vonatkozásában a bíróság megváltoztatta a Hivatal határozatát, mivel úgy találta, hogy a szabadalom leírása lehetővé teszi szakember számára, hogy a találmány tárgyát megvalósítsa [RSzt. 41. § (1) bek.]. Végzésében a bíróság az RSzt. vonatkozásában releváns módszertani útmutatóból idézve kiemelte, hogy az úgynevezett „második indikációs” gyógyszerbejelentések vonatkozásában „a vegyület új hatását farmakológiai teszttel kell igazolni”, aminek álláspontja szerint elegendő tesz a vizsgált szabadalom.

A Fővárosi Törvényszék további érvelésében kifogásolta a Hivatal azon állítását, hogy „a leírásnak olyan bizonyítékot is tartalmaznia kell, amely hitelt érdemlően igazolja az orális alkalmazás veszélytelenségét és hatásosságát.” Megítélése szerint ugyanis ezek „nem műszaki

intézkedések és kiváltképpen nem olyanok, melyek ismerete a találmány megvalósításához elengedhetetlenül szükséges. Sokkal inkább a találmány alkalmazása kapcsán jelentkező jelenségek, amelyek legfeljebb annak előnyei körében értékelhetők, nem pedig a szakember által a találmány megvalósításához mindenképpen elvégzendő intézkedésként". Más részről, álláspontja szerint alaptalanul várt el a Hivatal további „hitelt érdemlő bizonyítékokat”, mivel a leírás kitanítást ad a hatóanyag toxicitásáról és hatékonyságról is. A bíróság e körben megállapította, hogy a Hivatal „indokolási kötelezettségének sem tett eleget”, mivel „nem határozta meg, hogy milyen bizonyítékokat hiányol a leírásból”. Szintén kifogásolta a bíróság, hogy a Hivatal klinikai fázis II. vizsgálati eredményeket hiányolt határozatában, holott ezt az alapeljárásban nem kifogásolta, és ez egyébként is „csaknem lehetetlen elvárás volna”.

Az újdonsággal (RSzt. 2. §, Vr. 1. §), és a bejelentés napján hatályos jogszabályoknak és fennálló joggyakorlatnak megfelelően annak keretei között vizsgált feltalálói tevékenységgel kapcsolatban a Fővárosi Törvényszék a hivatali határozatot megváltoztatva úgy érvelt, hogy a Hivatal döntésében a módszertani útmutatóban szereplő „logikai láncolat felállításán nyugvó” megközelítést egybemosta az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) „could/would” megközelítésével. Ezzel kapcsolatban rámutatott, hogy ez a megközelítés „ellentétes azon elvárással, hogy a szabadalombejelentési, illetve megsemmisítési eljárásokban azonos jogi alapon kell megítélni a szabadalmazhatóságot, hiszen az ESZH joggyakorlata nem bír normatív erővel a tárgyi nemzeti szabadalom oltalomképességének megítélésekor.” Ehhez képest a bíróság álláspontja szerint a »probléma-megoldás« megközelítés a logikai lánc felállításának elvén alapuló újdonságvizsgálathoz képest legfeljebb kiegészítő tesztként vehető figyelembe. Ilyen módon való alkalmazása azonban indokolt lehet, hiszen a két megközelítésnek ésszerűen azonos eredményre kell vezetnie [...]” További fontos elemét jelenti a bíróság érvelésének, hogy „az újdonság kérdés[é]nek az ESZH megközelítésével való kiegészítő vizsgálata összehasonlíthatóvá teszi a bíróság jelen határozatát azokkal a korábbi európai döntésekkel [...] ezek a döntések a bíróságot nem kötik ugyan, azonban a jelen végzésnek a hasonló tényálláson alapuló döntésekkel való összehasonlíthatósága alapvető követelmény az egységes szabadalmi rendszer irányába törekvő Európában.”

A fentieknek megfelelően a Fővárosi Törvényszék mind a módszertani útmutató, mind az ESZH módszertana alapján levezette, hogy a bejelentés megfelel az újdonság, és az annak keretei között vizsgált feltalálói tevékenység követelményének.

A bíróság jelentős körülményként utalt egy, a technika állásához tartozó publikáció nyilvánosságra jutása, és a támadott szabadalom bejelentése között eltelt idő rövidségére: „Murray cikkének megjelenése (1993. április) és a támadott szabadalom brit bejelentése (1993. június 6.) között mindössze két hónap telt el, s ha nem hinnénk el a szabadalmasnak a véletlen megfigyelésre vonatkozó előadását, akkor arról kellene meggyőződni, hogy mindazon – sokszor alap kutatási jellegű – kérdések, amelyek tisztázatlansága akadályozta a szildenafil újabb indikációban való orális alkalmazásának felismerését, ennyi idő alatt maradéktalanul tisztázhatók lettek volna.” (3.Pk.20.644/2013/25.)

A bíróság álláspontja szerint a Hivatal tévesen állapította meg a feltalálói tevékenység hiányát azon az alapon, hogy a kérelmezőnek nem kellett legyőznie szakmai előítéletet az orális adagolással kapcsolatban. A bíróság kifejtette, hogy a találmány szakterülete *„egy ígéretes, de kevésbé előrehaladott kutatási terület volt az elsőbbség időpontjában [...]”* és *„egy ilyen fiatal szakterületen a feltalálói tevékenységhez aligha várható el előítéletek leküzdése, elég annak megmutatása, hogy a technika állása nem tart még ott [...]”*. Ebből következően jelen esetben nem volt jelentősége a szakmai előítélet megléte vizsgálatának, hiszen a szildenafil orális alkalmazására – a feltalálói tevékenységnél levezetettek alapján – még csak motivációja sem volt a szakembernek.

A végzés ellen a kérelmezők fellebbeztek.

A Fővárosi Ítéltábla a kérelmezők fellebbezésének részben helyt adott, és a támadott szabadalmat megsemmisítette. Indokolásában a másodfokon eljáró bíróság nem látta helytállónak az első fokon eljáró bíróság azon érvelését, hogy *„az orális alkalmazási mód önmagában megalapozza a feltalálói tevékenységet”*, továbbá a feltárás követelményének teljesülését sem látta megalapozottnak.

Érvelésében rámutatott, hogy a *„az elsőfokú bíróság a szabadalom oltalomképessége körében mindenben az ilyen eljárásokban megszokottnak megfelelően járt el. A tényállást kellő mélységben felderítette, alkalmazta az elfogadott és a gyakorlat által rögzült vizsgálati szempontokat, betartotta az anyagi és eljárási szabályokat”*. Ennek körében a másodfokon eljáró bíróság megállapította, hogy a *„becsatolt okirati bizonyítékok nagy száma miatt önmagában az a körülmény, hogy valamennyire nem tért ki [a Fővárosi Törvényszék] az indokolásban nem alapozza meg a határozat hatályon kívül helyezését, ez csupán azt mutatja, hogy a bizonyítékokat mérlegeléssel bírálta el és végzésében azokra tért ki, amelyeknek az ügy elbírálása szempontjából jelentőséget tulajdonított”*. Ezért a bíróság nem látott okot a döntés hatályon kívül helyezésére, és az eljárás megismétlésére való utasításra.

A fellebbezéseket érdemben elbírálv a Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokon eljáró bíróságnak a tiltott termékoltalom és a bővítő értelmű módosítás kérdésében kialakított álláspontját, így ezek tekintetében nem látta megalapozottnak a kérelmezők fellebbezését. A feltárás és az újdonság kérdésében azonban a másodfokon eljáró bíróság helyt adott a fellebbezéseknek.

A feltárás vonatkozásában kifogásolta, hogy a *„szildenafil terápiás hatásának igazolása, a hatásos dózismennyiség, az eredményes adagolás meghatározása és az esetleges mellékhatások feltüntetése”* nem történt meg, hiányolta továbbá, hogy a leírás nem ad megfelelő kitanítást a merevedési zavarokat orális úton beadva kezelni képes gyógyszer előállításához. Azt is megállapította a bíróság, hogy a *„találmánnyal szemben az az elvárás, hogy kész megoldással álljon elő, ami majd [...] közkinccsé válhat”*, amely feltételnek a vizsgált szabadalom álláspontja szerint nem tett eleget. A bíróság álláspontja szerint továbbá *„ez a hiányosság annak a következménye, hogy a bejelentési elsőbbséget követően kezdődtek csak meg [...] a humán klinikai fázis II. vizsgálatok [...], amelyeknek éppen ezen adatok*

felderítése volt a feladata. A [szabadalmasnak] a releváns időpontban ilyen információk nem álltak rendelkezésére, következésképpen azokat nem is tudta beépíteni a leírásba és ezt a hiányosságot később sem pótolta.”.

Az újdonság tekintetében a bíróság megállapította, hogy az első fokon eljáró bíróság által a technika állásához tartozó dokumentumokból hiányolt, a szildenafile szelektivitására vonatkozó adat a vizsgált szabadalomban sem állt rendelkezésre. E körben a bíróság kiemelte, hogy *„a találmány felfedezéséhez nem célzott kutatás, hanem egy meglepő felismerés vezetett, ami csak utólag igazolódott be. Ez nyilvánvalóan nem ronthatja le a felfedezés eredetiségét, értékét, azonban ahhoz, hogy a későbbiekben a tudomány és a technika részévé váljon korrekt, összehasonlítható, számszerűsített adatokkal kell szolgálni, ami a jelen esetben nem történt meg”.* Mindezek alapján a bíróság úgy találta, hogy a szabadalom a bejelentés napján pusztán egy lehetséges teóriát ismertetett, amit csupán később elvégzett kutatások igazoltak.

A továbbiakban a bíróság a technika állásának értelmezésével megállapította, hogy – bár osztotta az elsőfokú bíróság szakmai előítélettel kapcsolatos állásfoglalását – az alapján a szakember motivált lehetett a szabadalom szerinti megoldás irányában vizsgálatokat folytatni. Ennek alapján úgy találta, hogy nem állapítható meg feltalálói tevékenység a bejelentés vonatkozásában, és így a bejelentésnek az RSzt. szerinti újdonsága nem ismerhető el. (8.Pkf.25.160/2014/18.)

A jogerős végzés ellen a szabadalmas nyújtott be felülvizsgálati kérelmet.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemnek helyt adott, és a jogerős végzést hatályon kívül helyezte. Az újdonság kérdésében saját hatáskörben, érdemben döntve – az elsőfokú végzést helyben hagyva – azt megalapozottnak találta. A feltárás tekintetében a Fővárosi Ítéletábrlát új eljárásra utasította azzal, hogy az új eljárásban tájékoztatnia kell a feleket a bizonyításra szoruló tényekről [Pp. 3. § (3)], ezen belül a szakértői bizonyítás szükségességéről, ahol célszerű lehet farmakológiai ismeretekkel rendelkező igazságügyi szakértő kirendelése a feltárás megítélése érdekében.

Indokolásában a felülvizsgálati bíróság kimondta, hogy a másodfokon eljáró bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének [Pp. 221. § (1)], vagyis nem kifogásolható, hogy végzésében nem tért ki valamennyi, a fellebbezésre tett észrevételben felvetett érvelésre.

Az újdonsággal kapcsolatban a Kúria megállapította, hogy *„önmagában az, hogy az adott esetben nem hosszas kísérletezés, hanem váratlan megfigyelés vezetett a találmány megalkotásához, az újdonság megállapíthatóságát nem teszi kizárttá”* továbbá, hogy *„a másodfokú bíróság téves álláspontjával szemben a szabadalmi leírásban a találmány feltárásának esetleges hiányosságai a találmány újdonságának hiányát nem alapozhatják meg”.*

A feltárás vonatkozásában a felülvizsgálati bíróság osztotta azt a szabadalmi érvelést, hogy a másodfokú bíróság tévesen vizsgálta a bejelentés napján benyújtott szabadalmi leírást, mivel

az RSzt. 49. § (1) bekezdése alapján a bejelentőnek lehetősége van a bejelentést a megadó határozat jogerőre emelkedéséig módosítani, vagyis a bíróságnak e körben csak a bejelentési eljárás során korlátozott igénypontokat és az azokhoz igazított végső leírást kellett volna vizsgálnia.

További érvelésében a Kúria megállapította, hogy a szakember köteles tudása és a szabadalmi leírásban kapott ismertetés alapján a megvalósíthatóság megítélése *„olyan különleges szakértelmet igényel, amellyel a másodfokú bíróság nem rendelkezik”*, ezért a Fővárosi Ítéltábla részéről *„nem lett volna mellőzhető a Pp. 177. § (1) bekezdése alapján az igazságügyi szakértő kirendelése”*.

A megismételt eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a kérelmezőknek a feltárás elégtelensége körében tett fellebbezését elutasítva a szabadalmi oltalom hatályát fenntartotta. A bíróság döntése indokolásában hivatkozott a Pp. 177. § (1) bekezdése alapján szakértőként kirendelt Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet (OGYÉI) szakértői véleményére, valamint az elsőfokon eljáró bíróság döntésére, és megállapította, hogy *„tévesen állították a [kérelmezők], hogy a szabadalmi leírásnak olyan bizonyítékot is tartalmaznia kellene, ami hitelt érdemlően igazolja az orális alkalmazás veszélytelenségét és hatásosságát. Megfelelően értékelte ugyanis az elsőfokú bíróság, hogy ezek nem a találmány megvalósításához elengedhetetlenül szükséges műszaki intézkedések, hanem az alkalmazás kapcsán jelentkező jelenségek”*. A Fővárosi Ítéltábla rámutatott továbbá, hogy sem a jogi szabályozás, sem a joggyakorlat nem írja elő második indikációs gyógyszer szabadalmak esetén a klinikai fázis II. vizsgálatok meglétét, ráadásul a szabadalom engedélyezésének időpontjában már ezek is rendelkezésre álltak. (8.Pkf.26.817/2015/55.)

A jogerős végzés ellen a kérelmezők nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet.

A Kúria a kellő mértékű feltárást hiányoló felülvizsgálati kérelmeket elutasította, és a jogerős végzést (és így a szabadalmat) hatályában fenntartotta. Indokolásában rámutatott, hogy a leginkább hatásos és legkedvezőbb mellékhatás profilt mutató dózistartomány meghatározásához klinikai fázis II. és III. vizsgálatok elvégzése szükséges, amelyek megléte azonban nem lehet a leírással szemben támasztott követelmény. (Pfv.IV.21.504/2017/11.)

II. Szt. 84/M. § (2) bekezdés

Az Szt. 84/M. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az európai szabadalom megsemmisítésére irányuló eljárást az ESZE szerinti felszólalási, korlátozási vagy megvonási eljárás jogerős befejezéséig indokolt esetben fel kell függeszteni, ha ugyanazzal az európai szabadalommal szemben felszólalást nyújtottak be, vagy ugyanannak az európai szabadalomnak a korlátozását vagy megvonását kérték az Egyezmény alapján.

2. A Hivatal az „Eljárás üzleti károsodás kezelésére” című hatályosított európai szabadalom ellen indított megsemmisítési eljárást felfüggesztette az Szt. 84/M. § (2) bekezdésére hivatkozva, mivel az európai szabadalmi lajstromban szereplő bejegyzés alapján

megállapította, hogy az európai szabadalommal szemben felszólalást nyújtottak be az Európai Szabadalmi Egyezmény (ESZE) alapján. (E06837634/16.)

A kérelmező megváltoztatási kérelmében vitatta a Hivatal döntését. Érvelése szerint a Hivatal a hivatkozott jogszabályi rendelkezés [Szt. 84/M. § (2) bek.] megsértésével rendelkezett az eljárás felfüggesztéséről, mivel álláspontja szerint az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) előtt indított felszólalási eljárás önmagában nem tekinthető a jogszabály által előírt „*indokolt körülménynek*”, így a Hivatal indokolási kötelezettségét elmulasztva, az ilyenkor szükséges „*addicionális körülmény*” hivatkozása nélkül döntött az eljárás felfüggesztéséről.

Ezzel a kérelmező álláspontja szerint a Hivatal indokolatlanul elhúzta az eljárást, jelentős kárt okozva neki, és egyben a Magyar Államnak is, mivel így még évekig nem forgalmazhatja olcsóbb biohasonló gyógyszerét. A továbbiakban a kérelmező azt hangsúlyozta, hogy mivel eltérő hatása van a szabadalom központi megvonásának és a Hivatal előtt való megsemmisítésének, így az előbbi nem lehet előkérdése az utóbbinak. A kérelmező ezen túlmenően külföldi jogesetek és a 2004. évi CXL törvény (Ket.) hivatkozásával mutatott rá az eset sajátosságaira tekintettel történő mérlegelés szükségességére.

Végül, a kérelmező kifogásolta, hogy a Hivatal nem adott helyt a gyorsított eljárás elrendelésére vonatkozó kérelmének.

A szabadalmasok a megváltoztatási kérelem elutasítását kérték, kiemelve, hogy az Szt. hivatkozott 84/M. §-a fő szabályként „elsőbbséget ad” a központosított felszólalási eljárásnak. Fontos gyakorlati szempontként említették továbbá, hogy nehezen feloldható jogbizonytalanságot eredményezne, ha az ESZH és a Hivatal eltérően korlátoznák az igénypontokat. Végül, a szabadalmasok úgy érveltek, hogy a felfüggesztés a tényleges jogalapon túlmenően az Szt. 50. § (1) bekezdése alapján is indokolt lett volna, valamint álláspontjuk alátámasztására több európai ország joggyakorlatára is hivatkoztak.

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Indokolásában osztotta a hivatali határozat érvelését, azonban a megváltoztatási kérelemben foglaltakra tekintettel egyebek mellett rámutatott arra, hogy a felszólalás tényén kívül „*nem volt olyan körülmény, amelyet a Hivatal mérlegelhetett, vagy mérlegelnie kellett volna abban a kérdésben, hogy az eljárást felfüggeszse-e vagy sem. A kérelmező hibás jogértelmezéssel kérte számon a Hivatal döntésének további indokát*” tekintettel arra, hogy az Szt. 84/M. § (2) bekezdésében a mérlegelésre vonatkozó passzust beiktató módosítás miniszteri indokolása azt a szabadalom ex parte központosított korlátozása és megvonása iránti eljárások bevezetéséhez kapcsolta. Ezzel kapcsolatban a bíróság úgy érvelt, hogy hasonló esetekben csupán akkor lehet mérlegelés tárgya a felfüggesztés, ha az ESZH előtti eljárások által érintett oltalmi kör szűkebb, mint a hazai megsemmisítési eljárásban vizsgált. (3.Pk.20.014/2018/7.)

A kérelmező fellebbezett az elsőfokú bíróság döntése ellen. Fellebbezésében egyebek mellett ismételten hangsúlyozta, hogy a megsemmisítési eljárás hasonló esetekben csak egyedi mérlegelés alapján függeszthető fel.

A Fővárosi Ítéltábla elutasította a fellebbezést. Indokolásában osztotta a hivatali határozat és az elsőfokú bíróság érvelését. Ennek során kiemelte, hogy *„nem önmagában a felszólalási eljárás, hanem annak terjedelmét tekintve teljes megegyezése teszi indokolttá a tárgyi esetben az eljárás felfüggesztését”*. (8.Pkf.26.264/2018/4.)

III.Szt. 4. §

Az Szt. 4. §-a szerint feltalálói tevékenységen alapul a találmány, ha a technika állásához képest szakember számára nem nyilvánvaló.

3. A Hivatal a „Folyadékfázisú gáz, különösen PB-gáz töltőállomás” című szabadalmat megsemmisítette a feltalálói tevékenység hiánya miatt (Szt. 4. §). (P0001394/98.)

A szabadalmas megváltoztatási kérelmében vitatta a Hivatal döntését, míg a kérelmező a megváltoztatási kérelem elutasítását kérte, a feladat és megoldás megközelítést (*problem and solution approach*) mint vizsgálati módszert indítványozva.

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Indokolásában osztotta a hivatali határozat érvelését, azonban a megváltoztatási kérelemben foglaltakra tekintettel egyebek mellett rámutatott arra, hogy a Hivatal helyesen az általánosan elfogadott *„probléma-megoldás megközelítés”* módszerét alkalmazta. Ezzel kapcsolatban osztotta a Hivatal álláspontját, amely szerint a szabadalom szerinti megoldásból nem lehet meglepő, előre nem várt hatást levezetni, ráadásul a bíróság olvasatában *„a [szabadalmas] sem állít semmilyen műszaki előnyt, meglepő vagy előre nem várt hatást”*. Álláspontját kibontva a bíróság úgy érvelt, hogy az *„objektív problémának minden esetben műszaki tulajdonságra kell vonatkozni[a]. Azonban a biztonságos indítás, a gazdaságosság, a költségcsökkentés nem műszaki jellemzők, szabadalommal nem védhető termékek és eljárások esetén is fennállhatnak.”* (3.Pk.23.705/2016/7.)

A szabadalmas fellebbezett az elsőfokú bíróság döntése ellen. Fellebbezésében egyebek mellett hangsúlyozta, hogy *„váratlan és meglepő, hogy a találmányi megoldás egyszerűen, gyorsan, biztonságosan indítható, a berendezés nem költséges, nem igényel szakértelmet, alig van karbantartási igénye [...] Osztotta, hogy a feltalálói tevékenység vizsgálatánál nem jelenthetik a nyilvánvalóság hiányát pusztán az elérhető előnyök (költségcsökkentés, gazdaságosság, biztonság), de ha azok a foganatosított műszaki intézkedések nyomán váratlanul, előre nem látható módon jelentkeznek, akkor az adott találmány bizonyosan nem nyilvánvaló a technika állásához képest.”*

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési kérelmet elutasította. Indokolásában osztotta a hivatali határozat és az elsőfokú bíróság érvelését. Ennek során kiemelte, hogy a támadott szabadalom és az ellentartás tekintetében *„azonos az alkalmazási terület, azonos a probléma és azonos a megoldandó cél is [...] a gazdaságosabb, biztonságosabb, szakembert nem igénylő üzemeltetés, olcsóbb bővíthetőség szintén nem alapoz meg feltalálói tevékenységet [...] ezek*

nem műszaki jellemzők, nem zárják ki a találmány nyilvánvalóságát, amit abból kiindulva lehet megítélni, hogy a felhozott ellentartásokban megtestesülő technika állása, valamint szakmai köteles tudása alapján kaphatott-e szakember arra késztetést, hogy a támadott megoldáshoz rutintevékenységgel eljusson.” (8.Pkf.25.442/2017/9.)

A szabadalmas felülvizsgálati kérelemmel élt a másodfokú bíróság döntése ellen. Érvelésében egyebek mellett rámutatott, hogy *„hibás joggyakorlathoz vezet a másodfokú bíróságnak az a téves gondolatmenete, amely a nem műszaki jellemzőket (gazdaságosabb, biztonságosabb, szakembert nem igénylő üzemeltetés, olcsóbb bővíthetőség), mint a találmány előnyös tulajdonságait a találmány nyilvánvalóságának bizonyítása körében értékeli”.*

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet elutasította. Indokolásában osztotta a hivatali határozat és a korábbi bírói fórumok érvelését. Ennek során kinyilvánította, hogy a *„felülvizsgálati állásponttal szemben, a másodfokú bíróság a „nem műszaki jellemzőket” nem a találmány szerinti megoldás szakterületen jártas szakember számára való nyilvánvalóságának a bizonyítékaiként értékelte, hanem abból a szempontból tekintette irrelevánsnak, hogy az egyes igényponti jellemzők és az ellentartott megoldás egyes alkotóelemeinek összevetésénél csak a műszaki jellemzők vehetők figyelembe”.* (Pfv.IV.21.981/2017/13.)

KIEGÉSZÍTŐ OLTALMI TANÚSÍTVÁNY TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉS

A növényvédő szerek kiegészítő oltalmi tanúsítványának bevezetéséről szóló 1610/96/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (Nr.) 1. cikk 3., 8. és 9. pontok, 3. cikk a) pont; Szt. 22/A. § (1) és (2) bekezdések

Az Szt. 22/A. § (1) és (2) bekezdései szerint az Európai Közösség rendeleteiben meghatározott esetben, feltételekkel és időtartamra a találmány tárgya kiegészítő oltalomban részesül azt követően, hogy a szabadalmi oltalom az oltalmi idő lejártával megszűnik. Az (1) bekezdésben említett európai közösségi rendeletek végrehajtására vonatkozó részletes szabályokat külön jogszabály állapítja meg.

Az Nr. 3. cikk a) pontja értelmében a termékre tanúsítványt kell adni, ha abban a tagállamban, amelyben a 7. cikk szerinti bejelentést benyújtották, a bejelentés napján a termék hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll.

Az Nr. 1. cikk 3. pontja szerint e rendelet alkalmazásában a „hatóanyagok” kifejezés olyan anyagokat vagy mikroorganizmusokat, beleértve a vírusokat is, jelent, amelyek általában vagy meghatározott módon hatást fejtenek ki káros szervezetek ellen; vagy a növényeken, növényi részekén vagy növényi termékeken.

Az Nr. 1. cikk 8. pontja szerint e rendelet alkalmazásában a „termék”: a 3. pontban meghatározott hatóanyagok, vagy egy növényvédő szer hatóanyagainak kombinációja.

Az Nr. 1. cikk 9. pontja szerint e rendelet alkalmazásában az „alapszabadalom” olyan szabadalom, amely a 8. pontban meghatározott terméket, a 4. pontban meghatározott készítményt, a termék előállítására szolgáló eljárást vagy a termék alkalmazását oltalmazza, és amelyet Jogosultja a tanúsítvány megszerzésére irányuló eljárás céljaira megjelöl.

4. A Hivatal a „Pentiopirad, birsen történő alkalmazásra” című kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti bejelentést elutasította, mert a bejelentésben megnevezett termék nem állt érvényes szabadalmi oltalom alatt [Nr. 3. cikk a) pont], mivel az alapszabadalom a pentiopirad előállítási eljárására vonatkozik, nem pedig a pentiopiradnak birsen történő alkalmazására. A Hivatal kifogásolta továbbá, hogy a termék megnevezése nem felel meg az Nr. 1. cikk 8. pontja szerinti termékdefiníciónak, amely szerint a termék a 3. pontban meghatározott hatóanyagok, vagy egy növényvédő szer hatóanyagainak kombinációja. (S1600015/7.)

A bejelentő a hivatali döntés megváltoztatását kérte a Fővárosi Törvényszéktől elsődlegesen az eredeti címmel, másodlagosan a „Pentiopirad” termék megjelölésével.

A bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. Indokolásában az elsődleges kérelem tekintetében a Hivatal érvelését osztva rámutatott, hogy az alapszabadalom nem a tárgy

szerinti terméket védi, és nem oltalmazza annak birsén történő alkalmazását sem, hanem egy előállítási eljárásra vonatkozik, így a bejelentésben eredetileg megnevezett termék nem áll érvényes szabadalmi oltalom alatt, és az Nr. termékdefiníciójának sem felel meg.

A másodlagos kérelem tekintetében a bíróság úgy érvelt, hogy ugyan az eljárási szabadalmak eleget tesznek az Nr. definíciójának, azonban az Nr. az oltalom további feltételül szabja, hogy a terméknek hatályos alapszabadalom oltalma alatt kell állnia, amely feltétel a konkrét esetben nem teljesül, mivel az alapszabadalom a pentiopirad egy bizonyos előállítási eljárására vonatkozik, míg a termék megnevezése általánosságban hivatkozik pentiopirad termékekre, ily módon túllépve az alapszabadalom által biztosított kereteken. (3.Pk.23.096/2018/4.)

VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont, Vt. 2. § (3) bekezdés

A Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. § (3) bekezdése szerint a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén - akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően - megszerezte a megkülönböztető képességet.

5. A bejelentő a „**BUDAPESTRUN**” szóösszetétel megjelölés lajstromozását kérte a Nizzai Megállapodás szerinti 41. áruosztályba tartozó futóversenyek, futással kapcsolatos szolgáltatások vonatkozásában.

A Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján a Hivatal azt állapította meg, hogy a megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. A „BUDAPEST” szó Magyarország fővárosát jelöli, ez az árujegyzékbe tartozó szolgáltatások földrajzi származását, a szolgáltatás nyújtásának helyét határozza meg. A „RUN” angol szó, fut, szalad, rohan jelentéssel bír, ezzel az átlagfogyasztók is tisztában vannak, a szolgáltatás fajtájára utal, vagyis arra, hogy milyen jellegű sportverseny kerül megrendezésre. A szóösszetétel nem rendelkezik olyan egyéb elemmel, ábrával vagy jellegzetes írásmóddal, amely alkalmassá tenné arra, hogy a bejelentő szolgáltatásait megkülönböztesse más cégek hasonló szolgáltatásaitól. (M1702345/7.)

A Vt. 2. § (3) bekezdésére utalva a Hivatal kifejtette, hogy nem állapítható meg a bejelentő által csatolt iratokból, hogy a megjelölést a bejelentést megelőzően széles körben, hosszú ideig, intenzíven használta volna, ennek következtében az sem állapítható meg, hogy a releváns fogyasztó a megjelölést a bejelentőhöz kötné vagy vele azonosítaná.

A bejelentő a hivatali határozat megváltoztatását kérte a Fővárosi Törvényszéktől. A Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította.

A Törvényszék egyetértett a Hivatal álláspontjával a megjelölés leíró jellegét illetően, továbbá osztotta a megkülönböztető képesség megszerzésének hiányával kapcsolatos okfejtést is. Helyesen hívta föl a Hivatal az Európai Unió Bírósága és az Európai Törvényszék határozatait, kiemelve belőlük a vizsgálati szempontokat.

A megkülönböztető képesség megszerzése körében csatolt bizonyítékok nem alkalmasak az intenzív, kiterjedt használat igazolására, különösen arra nem, hogy igazolják, a fogyasztók a

megjelölést kérelmezőhöz kötik. A Hivatal előtt csatolt bizonyítékokon további elemekkel (ábrával, színnel, jelmonddal) kiegészítve jelenik meg a bejelentett megjelölés, azokon nem kizárólag a „BUDAPESTRUN” szövmegjelölés szerepel, így nem állapítható meg, hogy a megjelölést 2017 júliusát megelőzően olyan mértékben használta volna a bejelentő, hogy az megszerezte volna a megkülönböztető képességet. (1.Pk.23.415/2018/6.)

6. A bejelentő az 1161511 lajstromszámú, „**MYPROTEIN**” nemzetközi szövmegjelölés oltalmának magyarországi kiterjesztését kérte a Nizzai Megállapodás szerinti 5., 29., 30. és 35. osztályokba sorolt áruk, jellemzően *„táplálék-, étrendkiegészítők, szénhidrát-kiegészítők a fogyókúra, fogyás vagy izomtömegnövelő célokra, vitamin, ásványi-anyag dúsított ételek, élelmiszerek, étrend-kiegészítők nem gyógyszerek; fehérje (protein) dúsított élelmiszerek, hús alapú termékek, tejalapú italok, étkezési olajok és zsírok marha, marhahús, előkészített dió, tojásfehérje, tojássárgája, cukrászsütemény, cukrászsütemény karamell és mogyorós édesség, aromák élelmiszerekhez és italokhoz; kiskereskedelmi szolgáltatások magántulajdonban levő vagy házigazdák által készített az élelmiszerek, italok, ruházat, háztartási konténerek és eszközök területén”* körében.

A Hivatal a kérelmet a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján ideiglenesen elutasította azzal, hogy a megjelölés – az árujegyzéket alkotó 5., 29., 30., és a 35. osztályban feltüntetett árukra, szolgáltatásokra tekintettel – nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, mert kizárólag olyan adatokból áll, amelyeket az áruk egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, valamint a Vt. 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

A bejelentő nyilatkozatában vitatta a Hivatal álláspontját. Véleménye szerint a lajstromozni kért „MYPROTEIN” szóösszetétel nem minősül leírónak; új, egyéni szóösszetételként a felsorolt termékek és szolgáltatások tekintetében elégséges megkülönböztető képességgel rendelkezik. Előadta továbbá, hogy a megjelölés használata révén is megkülönböztető képességet szerzett. Utalt arra, hogy Magyarországon 2008-ban jelentek meg és azóta folyamatosan országosan jelen vannak a magyar piacon.

A Hivatal határozatában a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja és a Vt. 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján fenntartotta az ideiglenes elutasításban foglaltakat és a védjegybejelentés magyarországi oltalmát elutasította. Határozatában hivatkozott az Európai Elsőfokú Bíróság által a T-19/99. számú COMPANYLINE ügyben hozott ítélet jogértelmezésére. Utalt arra, hogy a lajstromozni kért megjelölés egy angol szókapcsolat, amelyben a „PROTEIN” szó a fehérje eredeti görög neve. A megjelölés másik szövelemme a „MY” szó, amelynek magyar jelentése „én valamim, enyém”. A megjelölés olyan idegen szó, amelynek jelentése a releváns fogyasztói kör, a szakemberek és a termékekkel kapcsolatba kerülő – az angol nyelvet felületesen beszélő és értő – átlagfogyasztók számára is nyilvánvaló. A megjelölést összhátásában vizsgálva megállapítható, hogy táplálékkiegészítőkről, vitaminkészítményekről, protein kiegészítőkről van szó. A lajstromozni kért szóösszetétel nem tekinthető egyedi, a szokásostól eltérőnek a kifogásolt termékek tekintetében.

A szerzett megkülönböztető képességgel kapcsolatban a Hivatal az Európai Bíróság C-08/97. és C-109/97. számú CHIEMSEE-ügyben hozott döntéseinek 49. és 51. pontjaiban írt szempontokat ismertetette. Ezek alapján vizsgálva a bejelentő által csatolt bizonyítékokat megállapította, hogy azok nem támasztják alá a megkülönböztető képesség megszerzését.

A Vt. 3. § (1) bekezdés b) pontjával kapcsolatban a Hivatal kifejtette hogy a megtévesztésre alkalmasság vizsgálata védjegyjogi szempontból kizárólag a védjegyben szereplő megjelölésből és az árujegyzékből kiindulva vizsgálható. Ennek megfelelően a „protein” szó (fehérje) megtévesztheti a fogyasztókat a megjelöléssel ellátott termékekkel kapcsolatban, amelyek nem tartalmaznak fehérjét, azonban táplálékkiegészítők, mint például a megjelölés árujegyzékében szereplő zabpelyhet tartalmazó müzli szeletek tekintetében, amelyek kizárólag élettanilag fontos alkotóelemeket, vitaminokat és ásványi anyagokat tartalmaznak. (A1161511/18.)

A hivatali határozat ellen benyújtott megváltoztatási kérelmet a Fővárosi Törvényszék elutasította.

A Törvényszék egyetértett a Hivatallal abban, hogy a lajstromozni kért megjelölés a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján kizárható a védjegyoltalomból az árujegyzék szerinti táplálkozással, vitaminokban, ásványi összetevőkben, fehérjékben dús ételekkel, táplálékkiegészítőkkel, illetőleg diétás élelmiszerekkel kapcsolatos áruk és szolgáltatások tekintetében.

A Törvényszék hivatkozott az Európai Bíróság *Koninklijke KPN Nederland*-döntésében (C-363/99) kifejtettekre, amely szerint a leíró jelleg megállapításához azt kell bizonyítani, hogy a megjelölés az árujegyzékbe foglalt áruval kapcsolatos valamely jellemző leírására alkalmas. E vizsgálat során arról kell meggyőződni, hogy a megjelölés a releváns fogyasztói kör szempontjából a szokásos nyelvhasználatban közvetlenül vagy lényeges jellemzőjére utalással megjelöli-e azt az árut vagy szolgáltatást, amely tekintetében a lajstromozást kérték (C-383/99. sz. *Procter & Gamble-ügy* 39. pontja). A Hivatal szótárak adataira hivatkozva bizonyította, hogy a lajstromozni kért „my” és „protein” szavak összetétele az angol nyelvben ismert kifejezés. A fogyasztók különösebb gondolkodás nélkül ismerik fel a lajstromozni kért megjelölés alapján az áru fehérje tartalmát. Tévesen tulajdonított jelentőséget a kérelmező annak, hogy a szóösszetétel az angol nyelvben ebben a formában nem bevett kifejezés. A hazai bírói gyakorlat következetes abban, hogy nem magyar nyelvű szavak lajstromozását is meg kell tagadni akkor, ha magyar jelentésük védjegyként megkülönböztetésre nem alkalmas (BH1993.495).

A szerzett megkülönböztető képességet illetően a Törvényszék ugyancsak osztotta a Hivatal álláspontját, mert a csatolt számlák a „MYPROTEIN” megjelöléssel ellátott termékek csekély, legfeljebb pár darabos forgalmára utalnak. Miként azt a Hivatal helyesen észlelte, a kérelmező más módon sem dokumentálta, hogy a lajstromozni kért megjelöléssel ellátott termékei milyen számban jutottak el a fogyasztókhoz, az ilyen áruk népszerűsítésére milyen

kiadásokat fordított, volt-e egyáltalán elegendő idő a fogyasztók számára a termékek megismerésére és ezáltal egy számottevő piaci részesedés megszerzéséhez. A megkülönböztető képesség megszerzéséhez szükséges használati intenzitást a megváltoztatási kérelemhez csatolt újabb dokumentumok sem bizonyították.

A kérelmező a Hivatalnak a Vt. 3. § (1) bekezdés b) pontjával kapcsolatos állásfoglalását nem vitatta, erre vonatkozó megváltoztatás iránti konkrét kérelmet sem terjesztett elő, így azt a bíróság nem vizsgálta (3.Pk.23.421/2017/7.).

A kérelmező a Fővárosi Törvényszék végzése ellen fellebbezéssel ált. A Fővárosi Ítélőtábla az első fokon eljáró bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.738/2018/3.)

7. A bejelentő a Nemzetközi Irodához benyújtott nemzetközi védjegybejelentésben a „**BRILLIANCE**” szövegmegjelölésre igényelt oltalmat Magyarország területére kiterjedően a Nizzai Megállapodás 1. áruosztálya tekintetében.

A Hivatal ideiglenes elutasítást adott ki, ebben nyilatkozattételre hívta fel a bejelentőt utalva arra, hogy az árujegyzékre tekintettel a bejelentés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. A bejelentő válasznyilatkozatában kifejtette, hogy a „BRILLIANCE” szó számos jelentéssel bír, ezek közül csak egy kötődik a fényességhez, a bejelentett megjelölésben azonban olyan értelemben kíván a termékre utalni, mint kivételes képességgel vagy intelligenciával bíró ragasztóanyag.

A Hivatal fenntartotta az ideiglenes elutasításban foglaltakat, álláspontja szerint a nemzetközi lajstromozás magyarországi elismerése a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem lehetséges. Megállapította, hogy a „BRILLIANCE” megjelölés egy olyan, több idegen nyelvben is azonos jelentéssel bíró kifejezés, amely a magyar nyelvben is használatos „briliáns” alakban. A kifejezés hallatán a magyar átlagfogyasztó mindenféle gondolkodás nélkül egy „briliáns” termékre gondol, amely egyrészt a ragasztó anyagának csillogó, briliáns fényére utalhat, másrészt egy briliáns technológiájú ragasztóra, amely valamilyen jellemzője szerint nagyszerű, briliáns technikai adottsággal rendelkezik. A kifejezés egy olyan minőségjelző, amely valaminek az átlagostól eltérő, ragyogó, nagyszerű jellegét fejezi ki. Az árujegyzékben feltüntetett ragasztó ilyen tulajdonsága minden további asszociáció nélkül tudatosul az átlagfogyasztóban. Önmagában a leíró szóelem nem tekinthető egyedi megjelölésnek, mivel semmilyen többlettartalmat nem kölcsönöz a kizárólag a bejelentőhöz köthető sajátos jellegű megjelölésnek, azt a releváns fogyasztó nem fogja fantáziaszóként azonosítani. (A1353084/9)

A bejelentő által benyújtott megváltoztatási kérelmet a Fővárosi Törvényszék elutasította. A Törvényszék osztotta a hivatali határozatban foglalt megállapításokat. Kifejtette, hogy a „BRILLIANCE” megjelölés típusát tekintve szóvédjegy, így annak jelentéséből kell kiindulni. Nem vitásan több jelentése van, ez a hivatali határozatban kimerítően felsorolásra is került. A bíróság álláspontja szerint a szó kiejtése a magyar fogyasztóban minden különösebb gondolkodás nélkül a briliáns szót idézi fel, mert a hangzási benyomás ismerős, a kiejtési

ritmus hasonló, e szó jelentésével, annak dicsérő, pozitív tartalmával pedig tisztában van. A bíróság álláspontja szerint a szó önmagában leíró, azt a magyar átlagfogyasztó nem fantáziászóként értékeli. Egy minőségjelző, amelyet a kereskedelemben előszeretettel alkalmaznak a gyártók, forgalmazók, termékük kelendőbbé tétele céljából, nem tekinthető egyedinek, nem tartalmaz semmilyen olyan többletet, amely lehetővé tenné, hogy az áru mögött a fogyasztó a bejelentőt azonosítsa. (1.Pk.23.707/2018/3.)

8. A bejelentő a Nemzetközi Irodához benyújtott nemzetközi védjegybejelentésben a „**handy**” színes ábrás megjelölésre kért védjegyoltalmat Magyarországra kiterjedően a Nizzai Megállapodás szerinti 9., 35., 38., 41. és 42. osztályokba tartozó termékek és szolgáltatások vonatkozásában.

The logo consists of the word "Handy" in a stylized, handwritten script. The letter 'H' is large and loops around the word. The word is in a dark blue color, and there is a small orange dot at the end of the word.

A Hivatal ideiglenes elutasító határozatot adott ki a 9. és 38. osztályok tekintetében a Vt. 2. § (2) bekezdésére hivatkozással. Kifejtette, hogy a szóelem egy német kifejezés, amelynek jelentése mobiltelefon, a magyar fogyasztók számára ismert a jelentés, így a 9. és 38. osztályok tekintetében leírónak tekinthető a mobiltelefonok és azokkal kapcsolatos szolgáltatások tekintetében.

Bejelentő nyilatkozatában a Hivatal megállapításait vitatta, hivatkozott továbbá arra, hogy a Vt. 2. § (3) bekezdése alapján a megjelölés megszerezte a megkülönböztető képességet.

A Hivatal a megjelölés oltalmát elismerte a 35., 41., 42. és a 38. osztályba tartozó „*Information services relating to rental of mobile phones; information services relating to electronic message delivery services*” (mobiltelefonkölcönzéssel kapcsolatos információs szolgáltatások; elektronikus üzenetküldéssel kapcsolatos információs szolgáltatások) vonatkozásában és elutasította a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontjára hivatkozással a 9. áruosztályban a „*mobile phones, communication equipment, computer software and programs*” áruk (mobiltelefonok, kommunikációs eszközök, számítógépes szoftverek és programok), valamint a 38. osztályba sorolt „*Information services relating to telecommunications, mobile phone services; information services relating to telecommunications*” (távközléssel, mobiltelefonszolgáltatással kapcsolatos információs szolgáltatások) vonatkozásában arra utalva, hogy e körben a megjelölés nem alkalmas a megkülönböztetésre.

A „HANDY” szó több nyelvben is jelentéssel bír: a német nyelvben jelentése mobil, mobiltelefon (das Handy), az angol nyelvben jelentheti, hogy valami hasznos, kéznél van, vagy utalhat arra is, hogy valakinek jó kézügyessége van. A bírói gyakorlat szerint nem magyar nyelvű szavak lajstromozását is meg kell tagadni, ha magyar jelentésük védjegyként

megkülönböztetésre nem alkalmas. A Hivatal álláspontja szerint a grafikai elemek egyedi benyomást kelthetnek a fogyasztóban, azonban a szóelem és annak jelentése tekinthető domináns elemnek. Mivel a 9. és 38. osztály egy részében a szolgáltatás és az áru jellegét írja le, így megkülönböztetésre nem alkalmas, amennyiben egyetlen cég kapna oltalmat a megjelölésre, az hátrányt jelentene más cégek számára.

A megkülönböztető képesség megszerzésével kapcsolatban a Hivatal megállapította, hogy a bejelentő kiterjedt magyarországi használatot igazolt 39 magyarországi szállodát megnevezve, amelyek már használják a „handy” telefonokat. Azonban a 38. osztályba sorolt távközléssel és mobiltelefonszolgáltatással kapcsolatos információs szolgáltatások tekintetében, továbbá a 9. osztályban a mobiltelefonok, kommunikációs eszközök, számítógépes szoftverek és programok áruk tekintetében a benyújtott bizonyítékok alapján nem állapítható meg a megkülönböztető képesség megszerzése. (A1349236/15)

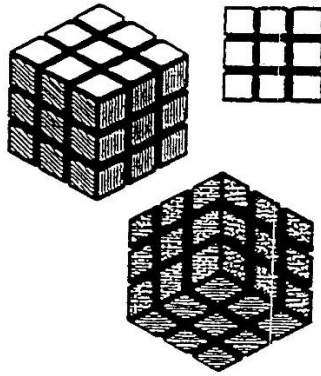
A bejelentő a hivatali határozat megváltoztatását kérte a Fővárosi Törvényszéktől. A Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította.

A bíróság osztotta azt a hivatali álláspontot, amely szerint a „handy” megjelölés önmagában nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Annak ellenére, hogy ábrás megjelölés és a grafikus elemeknek az írásmódból adódóan van némi jellegzetessége, a szóelem az, amely alapján a terméket vagy a szolgáltatást a fogyasztó azonosítani tudja. Igazolt, hogy a bejelentő másfél éve van jelen Magyarországon, a szolgáltatás magyar nyelvű leírása is elérhető, és igazolt, hogy szállodai szolgáltatásokkal kapcsolatban megvalósult a használat, ám a releváns fogyasztó – aki adott esetben az átlagfogyasztó – a megjelöléssel ellátott terméket egy szolgáltatást közvetítő eszközként, nem pedig önálló terméként vagy szolgáltatásként érzékeli. A vendégek a készüléket szállodai tartózkodásuk alatt korlátozottan, egy másik szolgáltatási csoporthoz kapcsolva vehetik igénybe, így nem valósul meg az a feltétel, hogy a termék a kérelmezőhöz lenne köthető mobiltelefonok, kommunikációs eszközök, számítógépek szoftverek és programok áruk tekintetében. (1.Pk. 23.331/2018/3.)

II. Vt. 2. § (2) bekezdés b) pont

A Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha kizárólag olyan formából áll, amely az áru jellegéből következik, vagy amely a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges, illetve amely az áru értékének a lényegét hordozza.

9. A Hivatalnál oltalom alatt áll az alábbi térbeli nemzetközi védjegy, amelynek árujegyzékébe a 28. áruosztályba sorolt „háromdimenziós kirakós játékok” tartoznak.

A védjegy ellen egy korábbi eljárás során törlés iránti kérelmet nyújtottak be, hivatkozva a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontjára, illetve a 2. § (2) bekezdés b) pontjának első fordulatra. A Hivatal a kérelmet elutasította. Egyrészt azért, mert nem találta bizonyítottnak, hogy kizárólag az ábrán látható tárgy lenne alkalmas az elérni kívánt célzott műszaki hatás kiváltására, másrészt mivel megállapította, hogy a védjegyben ábrázolt árunak semmiféle konkrét rendeltetése nincs, amelynél kizárólag ennek a felhasználási módja lenne feltüntetve. Emellett utalt arra is, hogy a leíró jelleg sem megfelelően bizonyított. A hivatali döntés jogerőre emelkedett.

Ilyen előzmények után kérte kérelmező a védjegy törlését a Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontjának első és második fordulata alapján. Kifejtette, hogy a megjelölés kizárólag olyan formákból áll, amely az áru jellegéből következik; a támadott védjegy formai kialakítása a háromdimenziós kirakós játékok piacán elterjedt. Álláspontja szerint ennek következményeként a fogyasztók a térbeli védjegyben ábrázolt formát nem a védjegyjogosulttal azonosítják. Utalt arra, hogy Rubik Ernő találmányát megelőzően már készítettek ilyen alakú és hasonló működési elven alapuló játékkockát. Ami a célzott műszaki hatást illeti, véleménye szerint a térbeli védjegy ábráján megjelenített elrendezés a terméktől elvárt műszaki hatás elérését szolgálja.

A jogosult a törlés iránti kérelem elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a Vt. 33. § (4) bekezdése alapján a kérelem érdemben nem vizsgálható, hiszen az érintett védjegy törlése ügyében már született a törlési kérelmet elutasító határozat azonos ténybeli alapon. Vitatta továbbá, hogy a támadott védjegy olyan formából állna, amely az áru jellegéből következik. A célzott műszaki hatást illetően arra utalt, hogy az abban áll, hogy a háromdimenziós forma egyes elemeinek mozgathatóságával azokat egy előre meghatározott végső helyzetbe lehet rendezni.

A Hivatal a Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontjának első fordulataiban megfogalmazott, a kérelmező részéről elsőként felhozott törlési okot érdemben nem vizsgálta, tekintettel arra, hogy ebben a kérdésben egy korábbi eljárásban már jogerős elutasító döntést hozott. A Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontjának második fordulataiban megjelölt lajstromozást gátló okot azonban fennállónak találta, ezért a védjegy oltalmát a keletkezésére visszaható hatállyal törölte. Az Európai Unió Bíróságának a C-299/99. számú Philips-ügyben hozott döntésére is figyelemmel azt vizsgálta, hogy az adott térbeli megjelölés kizárólag olyan formákból áll-e, amelyek a célzott műszaki hatás eléréséhez szükségesek. Kiemelte, amennyiben a védjegynek vannak olyan egyedi

formai jellemzői, amelyek önkényes kialakításuk révén nem a célzott funkciót szolgálják, hanem például esztétikai, formatervezési szempontokat is követnek – különösen, ha megkülönböztető képességet is kölcsönöznek a megjelölésnek – úgy ez a kizáró ok nem alkalmazható. Figyelemmel a védjegy ábrázolási módjára, a Hivatal a vizsgálandó árukategóriát kocka alakú háromdimenziós játékokra szűkítette. A célzott műszaki hatás a Hivatal álláspontja szerint abban ragadható meg, hogy a védjegyet megtestesítő áru alakja valamely módon megváltoztatható: az alkotó elemek dinamikus mozgásával, szétszedés, összerakás, csúsztatás, fordítás, hajlítás útján. A Hivatal álláspontja az egyes jellemzőkről külön-külön és összességükben is az volt, hogy a védjegy a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges elemekből áll, amelyek bár önmagukban nem elegendőek ahhoz, hogy a műszaki hatás megvalósuljon, de elengedhetetlen módon hozzájárulnak. A kocka lapjainak kisebb négyzetekre osztása lehetővé teszi a kirakós lényegét adó feladvány létrejöttét, a vízszintes és függőleges vonalak a kocka ezek mentén való mozgathatóságára utalnak, tehát a védjegy nem tartalmaz olyan önkényes döntésen alapuló jellegzetességet, amely alkalmas lenne a megjelölés árujelzővé való minősítésére. Ezen nem változtathat, hogy háromdimenziós kirakósok a tárgyi formától lényegesen eltérő külső kialakítással is léteznek. A hivatkozott Philips-ügyben hozott döntés alapján ugyanis önmagában az, hogy a szóban forgó műszaki hatás más formák révén is elérhető, nem teszi lajstromozhatóvá az adott térbeli megjelölést. (A715571/46.)

A Fővárosi Törvényszék a Vt. 33. § (4) bekezdése vonatkozásában a Hivatallal egyezően arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontjának első fordulata körében a ténybeli alap a korábbi és a jelen törlési eljárás során azonos. Kiemelte, hogy a ténybeli alap akkor tekinthető azonosnak, ha az érvényesített jog alapjául megjelölt tények megállapítása egészben vagy nagyobb részben azonos bizonyítás lefolytatását teszi szükségessé. A bizonyítás célja mindkét eljárás során az lenne, hogy a térbeli megjelölés a bejelentéskor az áru jellegéből következő formából áll-e. Ennek eldöntése a korábbi eljárásban jogerős határozattal megtörtént, az pedig, hogy a jelen eljárásban a kérelmező terjedelmesebb, több szempontra kiterjedő jogi okfejtést vezetett elő, a ténybeli alap azonosságán nem változtat. Mindezekre tekintettel kizárt ezen lajstromozási akadály ismételt vizsgálata.

A Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontjának második fordulata vonatkozásában az elsőfokú bíróság a ténybeli alap azonosságát nem látta megállapíthatónak, mert a korábbi eljárásban a vizsgálat erre az okra ténylegesen nem terjedt ki, így ebben a körben érdemi vizsgálatot folytatott. Rámutatott, hogy a nevezett ok esetében arra kell választ adni, vajon az adott térbeli védjegy a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges elemek összessége-e. A háromdimenziós kirakós játéknál a célzott műszaki hatást a térbeli forma elmeinek mozgathatósága, az áru alakjának változtathatósága jelenti. A törvényszék egyetértett a jogosulttal abban, hogy a Hivatal helytelenül szűkítette az oltalomképesség vizsgálatát a kocka alakú kirakós játékokra, hiszen az árujegyzék nem ezt tartalmazza. A lényeges jellemzőket megvizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy ezek mindegyike a műszaki hatás megvalósulását szolgálja: a kockaforma az ismételt elforgathatóságot; a négyzetrács az elforgathatóság irányát; az oldalankénti 9 négyzet az egyes elemeket jelzi, amelyek egy sort alkotva vízszintesen és függőlegesen is forgathatók; az oldalankénti eltérő mintázat pedig az összerendezhetőséget

biztosítja. Kiemelte, hogy nincs jelentősége az eltérő formai kialakítások létezésének sem, hiszen a Philips-döntés értelmében, ha egy védjegy kizárólag a funkcionalitásnak alárendelt formából áll, nem lehet arra hivatkozni, hogy vannak azonos műszaki hatás elérését biztosító alternatív formák. Azt pedig a jogosult semmivel nem bizonyította, hogy a védjegynek a funkcionalitástól független egyedisége, jellegzetessége van. A kifejtettek alapján a törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. (1.Pk.21.382/2018/9.)

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a korábbi törlési ügyben a Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontja második fordulatában szereplő kizáró okra a vizsgálat ténylegesen nem terjedt ki, és nem állt fenn a ténybeli alap azonossága. Az érdemi vizsgálat keretében rögzítette, hogy a térbeli védjegy formai jellemzője akkor funkcionális, ha kizárólag a műszaki hatás elérését szolgálja. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a kérelmező nem bizonyított olyan jellemzőt, ami az előbbi körön túlmutatna és a védjegynek megkülönböztető erőt biztosítana. Álláspontja szerint nem annak van jelentősége, hogy más gyártók hogyan alakítják, alakíthatják ki a kocka alakú háromdimenziós logikai játékaikat, hanem annak, hogy a védjegy rendelkezik-e olyan egyedi sajátosságokkal, jellemzőkkel, amelyek a funkcionalitást meghaladják és ez nem volt megállapítható. A Philips-döntés fényében jelentőséget kell tulajdonítani a térbeli védjeggyel oltalmazott termék szabad szemmel nem látható funkcionális jellemzőjének is, ilyennek tekinthető a kocka forgathatósága, variálhatósága, ami nélkül nem lenne alkalmas a célzott rendeltetés betöltésére, nevezetesen nem felelne meg a logikai játék követelményének, mert kiinduló-, köztes- és a megoldást elérő végső állapot híján nem lenne megoldandó logikai feladat. Az oltalom fenntartása azt eredményezhetné, hogy a kocka formájú kirakós játékok terén az érintett műszaki hatás kiváltására alkalmas termékekre a jogosult mindenkivel szemben monopóliumot nyerne, és az oltalom folyamatos megújítása esetén időkorlát nélkül felléphetne minden a védjegyhez hasonlatos kocka formájú logikai fejtörő terméket gyártó versenytársával szemben, függetlenül attól, hogy a megoldást védő szabadalmi oltalom már elenyészett. Ez pedig ellentétben állna a védjegyoltalom lényegével, céljával és természetével, ezért a védjegy törlésének van helye. (8.Pkf.26.552/2018/3.)

III. Vt. 3. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja szerint a megjelölés nem részesülhet védjegyoaltalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

10. A Hivatalnál oltalom alatt áll a „Jazzy Pub” szóösszetétel a 43. osztályba sorolt „vendéglátás (élelmezés); időleges szállásadás” szolgáltatások körében.

A védjegy törlése iránt kérelmet terjesztettek elő – többek között – a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással. Kérelmező jogosultja a korábbi elsőbbségű „JAZZY” szóvédjegyek és a „90,9 Jazzy” színes ábrás védjegyeknek a 38. és 41. osztályokban szereplő szolgáltatások tekintetében. Kifejtette, hogy ő üzemelteti a 90,9 Jazzy rádiót, amelyek közel 24.000 követője van a Facebook-on. Több, határozott időtartamra szóló együttműködési megállapodást kötött a jogosulttal, aki ezzel jogosultságot szerzett az említett védjegyek használatára. 2013 májusát

követően azonban a felek nem kötöttek újabb védjegyhasználati szerződést. Ennek ellenére a jogosult a „Jazzy Pub” szóösszetétel megjelölésre védjegyoltalmat szerzett, noha tudatában volt annak, hogy a „JAZZY” védjegy a kérelmező tulajdonát képezi. Álláspontja szerint a jogosult valódi szándéka a védjegyoltalom megszerzésével az volt, hogy a védjegy jóhírűségével és ismertségével visszaéljen.

A Hivatal a törlési kérelemnek helyt adott. A Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt kizáró okot vizsgálva – a kérelmező által becsatolt, közte és a jogosult között, a támadott védjegy bejelentési napját megelőzően létrejött együttműködési megállapodások alapján – megállapította, hogy a „Jazzy Pub” nevet a jogosult a kérelmező felhatalmazása alapján használhatta az általa szervezett eseményekkel összefüggésben. Ezek szerint a jogosultnak tudomással kellett bírnia arról, hogy a kérelmező a „JAZZY” szóvédjegy és a „90,9 Jazzy” színes ábrás védjegy jogosultja, ezáltal azt is tudnia kellett, hogy a „Jazzy Pub” szóösszetétel megjelölésre vonatkozó kizárólagos jogok megszerzésével a kérelmező számára érdeksérelemt okozhat. A Hivatal szerint a jogosult eljárásának csalárd jellegét igazolja, hogy a felek között 2012. szeptember 7. napján létrejött utolsó együttműködési megállapodás lejártát követő három hónapon belül védjegyoltalmat igényelt a „JAZZY” kifejezést domináns elemként hordozó „Jazzy Pub” szóösszetételre. A jogosult a védjegybejelentés megtételekor tehát rosszhiszeműen járt el, ezért a védjegy törlésének volt helye. (M1302345/45.)

A Fővárosi Törvényszék elutasította a megváltoztatási kérelmet. Álláspontja szerint a Hivatal megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a jogosult nyilvánvalóan tudott a kérelmező védjegyeiről. Kifejtette, hogy a szóösszetétel csak a megkülönböztető képességet nem érintő szóelemben tér el a kérelmező védjegyeitől, emellett az érintett szolgáltatások is hasonlóak, mivel a 43. osztályba tartozó vendéglátáshoz szorosan kapcsolódnak a 41. osztályban szereplő diszkók, előadóművészek szolgáltatásai, klubszolgáltatások (szórakoztatás vagy oktatás). Abból, hogy a jogosult a szerződéses jogviszony alatt a „Jazzy Pub” megjelölést a kérelmezőtől származó engedéllyel használta, a törvényszék arra következtetett, hogy a jogosult nyilvánvalóan tudott a kérelmező védjegyeiről. A megjelölés használata egyértelműen a felek közös tevékenysége keretében történt, a jazz zenét szolgáltató klub létrehozása során használták a „Jazzy Pub” megjelölést, amely így a korábbi megállapodás és a védjegyek alapján nyilvánvalóan a kérelmezőhöz, az ő jazz zenét szolgáltató tevékenységéhez kötődött. A megjelölésnek az együttműködés megszakadását követő lajstromoztatása arra irányult, hogy a jogosult a szóösszetételt a maga számára kisajátítsa, ezáltal elzárja a kérelmezőt attól, hogy a megjelölést más helyszínen, új klub alapításánál felhasználja, holott erre védjegyei lehetőséget adnak neki. Az adott helyzetben a használati engedélynek a védjegyoltalommal való helyettesítése, illetve az erre való törekvés rosszhiszemű, csalárd magatartás, ezért az oltalom törlésének volt helye. Ezen a megítélésen nem változtat a „jazzy” szó mások általi használata, vagy a használat kezdeti ingyenessége, és az is közömbös, hogy az együttműködésből kinek származott nagyobb előnye. (3.Pk.23.167/2017/9.)

A Fővárosi Ítéltábla kiemelte, hogy a fellebbezési szakban már nem volt vitás, hogy a védjegyekben szereplő megjelölések csupán a megkülönböztető képességet nem érintő, az

összbenyomást nem befolyásoló részletekben térnek el egymástól, a jogosult az árujegyzékek eltéréseivel és a konjunktív feltételek egyidejű fennállásának hiányával védekezett. Rámutatott arra, hogy a vendéglátó piacon elterjedtek a zenés szórakozóhelyek, ahol akár élő zenés műsor, akár gépi zene útján történik a vendégek szórakoztatása, ilyen szolgáltatás nyújtására pedig a kérelmező a 41. osztályon belüli szórakoztatás szolgáltatáson keresztül nem vitásan jogosult, függetlenül attól, hogy jelenleg rendelkezik-e az ennek helyszínéül szolgálható vendéglátó üzlettel. A felek együttműködésének is az volt a lényege, hogy a jogosult biztosította a helyszínt és a vendéglátást, a kérelmező pedig a műsort, és a vendégek az általa közvetített műfajt, azaz a jazzt kedvelőkből kerültek ki. Ilyen történeti háttér mellett a jogosult tudatának át kellett fognia, hogy amennyiben a használati engedély megszűnése után a megjelölésre saját maga számára kizárólagos jogokat szerez, úgy elzárja a kérelmezőt attól, hogy védjegyeit a 41. osztályba tartozó szórakoztatás körében vendéglátóhelyeken a továbbiakban zavartalanul használhassa vagy arra harmadik személynek engedélyt adhasson. A korábbi együttműködésre tekintettel tehát a jogosult vitathatatlanul tudott arról, hogy a megjelölés mást, nevezetesen a kérelmezőt illeti meg, miként azt is tudnia kellett, hogy a védjegy javára történő lajstromozása esetén megfosztja a kérelmezőt a védjegyeiből fakadó jogosultságok kizárólagos használatától, ami számára érdeksérelmet okozhat. Az ilyen magatartás nem egyeztethető össze az üzleti tisztességgel, magában rejtje a csalárd szándékot, így megalapozza a bejelentő rosszhiszeműségének megállapíthatóságát. Mindezek alapján a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget a védjegy oltalmának fenntartására, ezért az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.26.201/2018/4.)

11. A „MOBIL PETROL” szóösszetétel, valamint a „MOBIL PETROL” színes ábrás megjelölések védjegykénti lajstromozását kérték a 4. áruosztályba tartozó „ipari olajok és zsírok; kenőanyagok; porfelszívó, portalanító és porlekötő termékek; tüzelőanyagok (beleértve a motorbenzineket) és világítóanyagok; viaszgyertyák, gyertyabelek” termékek, a 35. osztályba sorolt „reklámozás; kereskedelmi ügyletek; kereskedelmi adminisztráció; irodai munkák”, és a 37. osztályba tartozó „építkezés; javítás; szerelési szolgáltatások” tekintetében.

A védjegybejelentésekkel szemben a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással észrevételt nyújtottak be. Az észrevételt tevő kifejtette, hogy jogosultja a „MOBIL” nemzeti és európai uniós szóvédjegyeknek. Előadta, hogy 2013-ban védjegybitorlási pert indított, amelyben a bíróság megállapította, hogy a bejelentő azzal, hogy cégneve alatt üzemanyagok kiskereskedelmével foglalkozik, illetve „Mobil Petrol” elnevezés alatt üzemanyag töltőállomásokat üzemeltet, valamint azzal, hogy a „mobilpetrol.com” domain nevet használja, bitorolja az észrevételt tevő védjegyeit. Az észrevételt tevő rámutatott továbbá,

hogy az ellentartott védjegyek jó hírnevének fennállását is megállapította a bíróság. Álláspontja szerint a rosszhiszeműség mindhárom feltétele megvalósult, mert a bejelentett megjelölések összetéveszthetők a védjegyeivel, a bejelentő ismerte korábbi védjegyeit és azok jóhírnevének kihasználására törekszik az iparjogvédelmi jogok csalárd felhasználásával, egyben a jogerős ítélet hatálya alól igyekszik kibújni.

A bejelentő – hivatali felhívásra benyújtott – nyilatkozatában előadta, hogy álláspontja szerint a megjelölések használatuk révén megszerezték a megkülönböztető képességet, és ezáltal az oltalmi igény jóhiszemű.

A Hivatal a védjegybejelentéseket elutasította. A határozatok indokolásában rögzítette, hogy a bejelentő és az észrevételt tevő között a „MOBIL PETROL” szóösszetétel tekintetében korábban bitorlási per volt folyamatban, amelynek eredményeképpen a bíróság jogerős ítéletében a bitorlás abbahagyására kötelezte a bejelentőt és eltiltotta a további jogsértő magatartástól. A fentiek alapján kétséget kizáróan megállapítható volt tehát, hogy a bejelentő tudott arról, hogy a megjelölés máshoz – az észrevételt tevőhöz – kapcsolódik. A jogerős ítélet ellenére a bejelentő gazdasági tevékenysége körében használta a megjelölést, továbbá védjegybejelentéseket tett. Az pedig, hogy a bejelentő az eltiltás ellenére jelentette be a megjelöléseket védjegyoltalomra, azt bizonyítja, hogy a bejelentőt a védjegybejelentések benyújtásának időpontjában tisztességtelen szándék vezérelte. Ezek alapján a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott feltétlen kizáró ok alkalmazásának feltételei fennállnak. (M1603320/21.; M1603321/16.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmeket elutasító döntésében – kifejtette, hogy a bejelentő a bejelentés napján bizonyosan tudott arról, hogy az észrevételt tevő a „MOBIL” megjelölést évtizedek óta használja, és e megjelölés védjegyoltalma illeti őt. A bejelentőnek a bitorlási perben született ítéletek nyomán azt is tudnia kellett, hogy a „MOBIL” szónak töltőállomásai neveként való használata sérti az észrevételt tevőnek jóhírű védjegye oltalmából fakadó kizárólagos használati jogát, azaz a „MOBIL PETROL” megjelölés használata jogellenes. Tehát a védjegybejelentések napján elvárható volt a bejelentőtől annak belátása is, hogy a megjelölés engedély nélküli használata indokolatlan piaci zavart kelt. Következésképpen tisztában kellett lennie azzal is, hogy a „MOBIL PETROL” megjelölések bejelentésével olyan helyzetet teremtet, amelyben saját későbbi, és az észrevételt tevő ezzel ütköző korábbi védjegyei sem tudják betölteni alapvető funkciójukat, amely abban áll, hogy azonosítsa a fogyasztó vagy a végső felhasználó számára az érintett áru vagy szolgáltatás származását. A fogyasztók okkal juthatnak arra a következtetésre, hogy a bejelentett megjelölések jogosultja valamilyen különleges kapcsolatban áll az észrevételt tevővel. A kifejtettek alapján okszerűen feltételezhető, hogy ez nem pusztán következménye, de a bejelentő részéről szándékolt következménye a tárgybeli védjegybejelentéseknek. Ez pedig alapos okot ad a csalárd szándék megállapítására és a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja szerinti kizáró ok alkalmazására. (3.Pk.23.705/2018/3.; 3.Pk.23.771/2018/4.)

IV. Vt. 3. § (1) bekezdés c) pont és Vt. 5. § (1) bekezdés a) pont

A Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

A Vt. 5. § (1) bekezdés a) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, a) amely másnak személyhez – különösen névhez, képmáshoz – fűződő korábbi jogát sértené.

12. A védjegyjogosult javára oltalom alatt áll a 2013. szeptember 27-i elsőbbségű 213 387 lajstromszámú „ALLA” szóvédjegy, amelynek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 3., 30. és 35. osztályokban felsorolt áruk és szolgáltatások vonatkozásában áll fenn.

A kérelmező a védjegy ellen törlés iránti kérelmet nyújtott be, amelyet a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjára és 5. § (1) bekezdés a) pontjára alapított.

A Hivatal a hivatkozott törlési okok egyikét sem látta megalapozottnak. Hivatkozott arra, hogy a rosszhiszemű védjegybejelentő valódi szándéka a védjegyoltalommal való visszaélés lehetőségének megteremtése, a jogintézmény rendeltetésével nem összeegyeztethető célra történő felhasználása. E körben azt kell vizsgálni, hogy a védjegybejelentés megtételekor a jogosult tudott-e, vagy kellő körütekintés mellett tudhatott-e arról, hogy az általa lajstromozni kért megjelölés más jogát sérti. A felek nyilatkozatai és a csatolt bizonyítékok alapján a Hivatal megállapította, hogy a kérelmezői társaság a bejelentést megelőzően használta cégnevében az „ALLA” szóelemet, az azonban már nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a jogosult e névhasználatról tudomással bírt. A csatolt cégkivonatok a jogosult és a kérelmezői társaság tagjai között sem átfedést, sem üzleti kapcsolatot nem igazoltak. A csatolt bizonyítékok viszont alátámasztották, hogy a védjegyjogosult már 2011 óta, vagyis a védjegybejelentést jóval megelőzően használta az „ALLA” kifejezést gazdasági tevékenysége körében. Mindebből tehát nem állapítható meg, hogy a jogosultat csalárd, tisztességtelen szándék vezette volna, ezért a rosszhiszeműség nem állapítható meg.

A névhasználati jog sérelmével összefüggésben utalt a Ptk. 77. § (1) és (3) bekezdésére, amely kimondja, hogy mindenkinek joga van a névviseléshez, a jogi személy nevének különböznie kell a korábban nyilvántartásba vett jogi személyek nevétől, amelyek hasonló működési körben és hasonló területen tevékenykednek. Tényleges gazdasági tevékenység hiányában azonban egy cég sem hivatkozhat érvényesen a névhez való jog sérelmére. Leszögezte, hogy a támadott védjegy és a kérelmező korábban használt cégneve között hasonlóság áll fenn, az azonban nem nyert bizonyítást, hogy a kérelmező a védjegybejelentés napját megelőzően végzett-e tényleges gazdasági tevékenységet és ha igen, akkor milyen területen. A kérelmező sem számlákat, sem mérlegkivonatokat, sem reklámanyagokat nem csatolt, melyből a gazdasági tevékenység tényére következtetni lehetett volna. Mindezek alapján a névviselési jog sérelme sem állapítható meg. (M1302806/22.)

A kérelmező által benyújtott megváltoztatási kérelmet a Fővárosi Törvényszék elutasította. A bíróság osztotta a Hivatalnak a törlési okok aaptalanságával kapcsolatos jogi álláspontját, az indokolással azonban csak részben értett egyet. A névviselési jog sérelmével kapcsolatban a bíróság felhívta a figyelmet arra, hogy a kérelmező cégneve 2013. május 29. és 2016. január

21. között Alla-Plus Kft. volt. A törlési kérelem benyújtására azonban 2016. június 27-én került sor, ekkor a kérelmező neve már Vegyimax Magyarország Kft.-re változott, így a névviselési jog megsértésére alappal nem hivatkozhatott, hiszen bár folytat gazdasági tevékenységet, azonban nem a védjeggyel összetéveszthetőségig hasonló Alla-Plusz megjelölés alatt.

A rosszhiszeműséget illetően a bíróság osztotta a hivatali álláspontot, hogy a védjegyjogosult által a hivatali eljárás során csatolt iratok (whois rekordok, e-mailek, ténytanúsító jegyzőkönyvek, illetve számlák) azt igazolják, hogy az „ALLA” kifejezés mint márkanév már 2011-től a korábbi B+T Super-100 Kft. használatában állt, aki szoros gazdasági kapcsolatban van az alla.hu és az allanagyker.hu domainek regisztrált tulajdonosával, a védjegyjogosulttal. A védjegyjogosult által csatolt bizonyítékokból levonható az a következtetés, hogy a kereskedelmi név használata a védjegyjogosult részéről 2011 októberétől folyamatos, a kérelmező pedig az eljárás során nem bizonyította, hogy az „ALLA” megjelölést ő használta volna először, és ezért a megjelölés hozzá volna köthető. (1.Pk.24.487/2017/9.)

A kérelmező a Fővárosi Törvényszék végzése ellen fellebbezéssel ált. A Fővárosi Ítéltábla az első fokon eljáró bíróság döntésével és indokaival egyetértett, végzését helybenhagyta. (8.Pkf.26.153/2018/3.)

V. Vt. 4. § (1) bekezdés b) és c) pont, Vt. 4. § (3) bekezdés

A Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban eltérő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében a belföldön jóhírnevet élvező korábbi védjeggyel azonos, vagy ahhoz hasonló későbbi elsőbbségű megjelölés, ha annak alapos ok nélkül történő használata a jó hírű védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértene vagy tisztességtelenül kihasználná.

A Vt. 4. § (3) bekezdése szerint a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha olyan korábbi védjeggyel ütközik, amelyet annak jogosultja nem használt a 18. § előírásainak megfelelően.

13. A bejelentő az „ALDIVA” ábrás megjelölés védjegyként történő lajstromozását kérte nemzetközi védjegybejelentés útján a Nizzai Megállapodás 30. osztályába sorolt áruk tekintetében.

A megjelölés lajstromozása ellen felszólalást nyújtottak be a Vt. 4. § (1) bekezdés b) és c) pontjaira hivatkozással. Felszólaló ellentartott védjegyként a 002071728 lajstromszámú „ALDI” európai uniós védjegyét jelölte meg, amelynek elsőbbségi időpontja 2000. december 27., és többek között a Nizzai Megállapodás 30. áruosztályába sorolt áruk vonatkozásában áll oltalom alatt. Előadta, hogy társasága javára további védjegyek állnak oltalom alatt, így a 010609287, a 006870943, a 003639408, a 003360914, 002714459, 001954031 és 0870876 lajstromszámú közösségi védjegyek, amelyek ugyancsak az „ALDI” szóra vonatkoznak a 30. áruosztályon kívüli egyéb osztályok tekintetében.

Álláspontja szerint az ellentartott védjegy és a bejelentés tárgyát képező megjelölés mind fonetikailag, mind vizuálisan az összetéveszthetőségig hasonló. A felszólalói cég az „ALDI” szóra vonatkozóan kiterjedt védjegycsaláddal rendelkezik, amelyhez erősebb jog fűződik. Hivatkozott arra, hogy az „ALDI” védjegy közismert és jó hírű Magyarországon.

A bejelentő kérelmére a Hivatal felhívta a felszólalót annak igazolására, hogy ellentartott védjegyét a Vt. 18. § előírásának megfelelően használja. A felszólaló előadta, hogy az „ALDI” szóvédjegyet a 30. osztály vonatkozásában széleskörűen, a teljes termékpalettára vonatkozóan, folyamatosan és intenzíven használja az Európai Unió számos országában. Spanyolországot és az Egyesült Királyságot kiválasztva csatolt a használat igazolására iratokat.

A felszólalást a Hivatal nem találta megalapozottnak. Mivel a korábbi védjegyek európai uniós védjegyek, a használat igazolásának vizsgálata körében nem a Vt. rendelkezései, hanem a közösségi védjegyről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet (a továbbiakban: KVR) 15. cikkét kell alkalmazni. A felszólalónak nem azt kellett igazolnia, hogy Magyarországon használta-e a védjegyet, hanem azt, hogy az EU jelentős területén használta-e. A Hivatal összességében úgy találta, hogy a használat igazolására becsatolt bizonyítékok nem voltak elegendők a használat igazolásának alátámasztására, ezért a Hivatal nem találta bizonyítottnak a védjegyhasználatot. A becsatolt bizonyítékokon nem volt időpont, nem volt bizonyított, hogy a szórólapok milyen példányszámban kerültek kinyomtatásra, valóban eljutottak-e a fogyasztókhoz, és ha igen, milyen módon.

A Hivatal ezért a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjára történő hivatkozást érdemben nem vizsgálta. Utalt arra, hogy az ellentartott védjegyek között egy volt, amely esetében a lajstromozástól számítva még nem telt el öt év, ezért a használatot nem kellett igazolnia a felszólalónak, ez a 010609287 lajstromszámú „ALDI” európai uniós védjegy, azonban olyan eltérő áruk és szolgáltatások szerepeltek ennek a védjegynek és az oltalmazni kért megjelölésnek az árujegyzékeiben, amely nem volt párhuzamba állítható, ezért az összetéveszthetőséget nem alapozta volna meg.

A Hivatal arra az álláspontra helyezkedett, hogy a becsatolt iratok a jóhírűséget sem alapozták meg. (A1251545/31.)

A Fővárosi Törvényszék a felszólaló által benyújtott megváltoztatási kérelmet elutasította.

A Törvényszék hangsúlyozta, hogy a felszólalási eljárásban a használat igazolása körében a Hivatal a Vt. 40. § (1) bekezdésében foglalt főszabállyal ellentétben a tényeket nem hivatalból vizsgálja, a 40. § (2) bekezdése értelmében kifejezetten a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálódik. A használat igazolása során nem kell kiterjedt és széles körű használatot igazolni, igazolni kell azonban a használat tényét. E tekintetben az ügy valamennyi releváns körülményét kell figyelembe venni, minden ügyben egyedileg állapítható meg, hogy az adott bizonyíték alkalmas-e annak igazolására, hogy a védjegy használatára sor kerül-e vagy sem.

A Törvényszék nem osztotta Hivatal azon megállapítását, hogy a spanyol dokumentumok esetén a termékfotókon látható „ALDI” felirat olyan másodlagos formában jelenik meg, ami miatt a védjegy használata nem védjegyszerű használat. Ezen bizonyítékok olyan logikai rendszerbe állíthatók egymás mellé, amelyek alkalmasak volnának a használat igazolására Spanyolország vonatkozásában. Nem hagyható figyelmen kívül azonban, hogy az ellenérdekű fél vitatta a hivatali eljárásban, hogy ez a használat a kérelmezőhöz köthető, kérelmező engedélyével történő használat volna. A hivatali eljárásban és a megváltoztatási kérelemben hivatkozottakkal ellentétben a kérelmező nem igazolta, hogy az „ALDI-Süd” és az „ALDI-Nord” között olyan védjegyhasználati megállapodás állna fenn, amelynek értelmében mindkét cég és annak vállalkozásai által történő „ALDI” védjegy használata a védjegyjogosult használatának volna tekintendő. Bizonyítottság hiányában osztható ezért az a hivatali megállapítás, hogy a spanyolországi használat esetén nincs bizonyítva, hogy a felszólaló jelenne meg és a használat nem tekinthető a felszólaló engedélyével történő használatnak.

Az egyesült királyságbeli használat igazolására becsatolt iratok túlnyomó többsége csomagolásterveket tartalmaz, kizárólag 5 számla került csatolásra. A csomagolástervek és a csomagolástervekhez nem illeszthető, egyébként jelentéktelen mennyiségről szóló számlák esetén nem állapítható meg, hogy ezen bizonyítékok olyan zárt, logikus rendszert alkotnának, amely igazolná a védjegy használatát.

Mivel a használat igazolása nem történt meg, a felszólalás érdemi vizsgálatát a Vt. 4. § (1) bekezdés b) és c) pontja szerint a Hivatalnak nem kellett elvégeznie. A Hivatalnak nincs olyan kötelezettsége, hogy tájékoztatást nyújtson arról, hogy valamely tény bizonyítására becsatolt okiratokat nem találja elégségesnek és újabb felhívást adjon ki. Nem minősül ezért eljárási szabálysértésnek, hogy a Hivatal nem hívta fel a felszólalót a jóhírűség körében további bizonyításra. (1.Pk.22.472/2017/4.)

A felszólaló a Fővárosi Törvényszék végzése ellen fellebbezéssel ált. A Fővárosi Ítélet tábla az első fokon eljáró bíróság döntésével és indokaival egyetértett, így végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.824/2018/6.)

14. A bejelentő az „**AERO Plus**” ábrás megjelölés védjegytartalmát kérte a Nizzai megállapodás szerinti 17. osztályba sorolt „*tömítő és szigetelőanyagok, tömítőszalagok és rugalmas csövek, hőlégbefúvatók nyílászárókhoz*” áruk körében.

A védjegybejelentés lajstromozása ellen felszólalást és észrevételt nyújtottak be a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja és a 4. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással.

A felszólaló az utóbbi kizáró ok alapjául a korábbi elsőbbségű, 012269585 lajstromszámú „AERECO” ábrás európai uniós védjegyét jelölte meg, amely a Nizzai Megállapodás szerinti 11. áruosztályban „szellőztető berendezések és készülékek épületekhez; légszűrő és légkondicionáló berendezések; légelszívók; légáramlás-szabályozók” körében áll oltalom alatt.

	
<i>Lajstromozni kért megjelölés</i>	<i>Ellentartott védjegy</i>

A Hivatal a védjegybejelentési kérelemnek helyt adott. A Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozó észrevétel körében kifejtette, hogy önmagában az, hogy a bejelentőnek tudomása volt az észrevételt tevő tevékenységéről és az általa használt „AERECO” árujelzőről, és hogy a korábbi elsőbbségű védjegyhez hasonló megjelölésre kér védjegyoltalmat, még nem alapozza meg a rosszhiszeműséget, továbbá az észrevételt tevő a bejelentő család szándékát sem bizonyította.

A Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja körében a megjelölés és a védjegy összevetése során a Hivatal megállapította, hogy az „AER”, illetve „AERO” szóelemek a magyar átlagfogyasztó előtt is ismertek, az árujegyzékekben szereplő áruk körében leíró jelentéssel bírnak, tehát igen gyenge megkülönböztető képességgel rendelkeznek. A megjelölés és az ellentartott védjegy között nem áll fenn vizuális hasonlóság az ábrák eltérő kialakítása miatt. Fonetikai szempontból a Hivatal az „AERECO” és az „AERO Plus” szóelemek magas fokú hasonlóságát állapította meg, és ugyanezen következtetésre jutott a szóelemek jelentéstartalmát vizsgálva. Rámutatott ugyanakkor, hogy ezekre a szóelemekre nem lehetne védjegyoltalmat szerezni, így az összetéveszthetőséget ezek a hasonlóságok nem alapozhatják meg. Az ábrás elemek különbözősége egyébként is kellő elhatárolódást biztosít, annak ellenére, hogy az első két szótag kétség kívül azonos. Mindezek alapján a megjelölések között olyan mértékű eltérés áll fenn a Hivatal szerint, ami az összetéveszthetőség veszélyét kizárja.

A megjelölés és a védjegy árujegyzégeit összevetve a Hivatal megállapította, hogy bár az áruk eltérő áruosztályba tartoznak (11. és 17. osztály), mindegyik közvetve vagy közvetlenül a légtechnikához, illetve a szigeteléstechikához kapcsolódik, ugyanazon piachoz tartoznak, funkciójukat, rendeltetésüket, és értékesítési csatornáikat tekintve nagyfokú hasonlóságot mutatnak. (M1401707/21.)

A felszólaló a hivatali határozat megváltoztatását kérte a Fővárosi Törvényszéktől. A Fővárosi Törvényszék a Hivatal határozatát megváltoztatta és a védjegybejelentést elutasította.

A Törvényszék rámutatott arra, hogy a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja szerinti abszolút kizáró okot a Hivatal a kérelmező észrevétele nyomán vizsgálta a Vt. 58. § (1) bekezdése alapján. E szakasz (4) bekezdése értelmében az észrevételt benyújtó személy a védjegy lajstromozására irányuló eljárásban nem ügyfél. A Vt. 77. § (4) bekezdése alapján a döntés megváltoztatását az kérheti, aki a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala előtti eljárásban ügyfélként vett részt; akit az iratbetekintésből kizártak vagy abban korlátoztak, vagy akitől az ügyféli jogállást megtagadták. E személyi körbe nem tartozik bele az észrevételt tevő, így a határozatnak a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjával kapcsolatos rendelkezése a kérelmező megváltoztatási kérelme alapján nem volt vizsgálható, ezért a Törvényszék végzése csak a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjával kapcsolatos döntés felülvizsgálatát érinti.

A Törvényszék szerint a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja körében a Hivatal a döntéshez szükséges tényállást kellő mértékben feltárta, jogi következtetését azonban nem osztotta a Törvényszék.

Álláspontja szerint a Hivatal az összetéveszthetőség vizsgálatát a joggyakorlatnak megfelelően végezte el, tévedett azonban a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegy keltette összbenyomás megítélésében.

Mindkettő kombinált megjelölés, amely ábrából és szóelemből áll. A gyakorlat szerint az ilyen megjelölések esetében általában a szóelemet lehet dominánsnak tekinteni, mert a fogyasztók a megjelölés egészét ezzel azonosítják. Az ábrás elem sem a megjelölés, sem az ellentartott védjegy esetében nem olyan karakteres, hogy a megjelölés keltette összbenyomást magában meghatározhatná.

Az a körülmény, hogy a kombinált megjelölés domináns szóeleme esetleg leíró jellegű, az adott esetben nem érinti a megjelölések belső dominanciaviszonyainak megítélését. Ha igaz is lenne, hogy „AERECO” szóelem első két, közismerten a levegőre utaló szótagja az árujegyekben írt légtechnikai eszközök tekintetében leíró jellegű, ez nem változtat azon, hogy az átlagos fogyasztó az „AERECO” szóval azonosítja az ellentartott védjegyet.

Tény, hogy a vizsgált megjelölésen belüli egyes elemek megkülönböztető képessége az összetéveszthetőség átfogó vizsgálatakor értékelendő. Azonban, mint azt az Európai Unió Bírósága a C-196/11. P. sz. ügyben hozott ítéletében kifejtette, ennek a vizsgálatnak megvannak a korlátai, az nem eredményezheti az oltalom alatt álló védjeggyel azonos megjelölés megkülönböztetésre való alkalmatlanságának megállapítását.

A jelen esetben tehát nincsen mód az ütköző megjelölések domináns szóelemeinek megkülönböztető képességét kétségbe vonni, így az összetéveszthetőség vizsgálatát elsősorban az „AERECO” és az „AERO Plus” szavak összevetésével, és nem pusztán az

ábrás elemek ütköztetésével kellett elvégezni. Mindezen körülmények együttes vizsgálata alapján azt lehet megállapítani, hogy a megjelölés és az ellentartott védjegy összetéveszthető. (3.Pk.20.170/2016/13.)

A védjegybejelentő a Fővárosi Törvényszék végzése ellen fellebbezéssel élt. A Fővárosi Ítéltábla a Törvényszék végzését helybenhagyta. A Fővárosi Ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta, abból az anyagi és eljárási jogszabályok megfelelő, a bírósági gyakorlatot is tükröző alkalmazásával jutott arra a helyes megállapításra, hogy a tárgyi védjegybejelentés a felhívott korábbi jogra tekintettel a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjába ütközik, ezért nem részesíthető védjegyoltalomban. (8.Pkf.25.459/2017/3.)

15. A bejelentő 2003. augusztus 19. napján a „**BUD**” szómegjelölés védjegyoltalmát kérte a Nizzai Megállapodás szerinti 32. osztályba sorolt sör áruk körében. A bejelentés védjegyként történő lajstromozásával szemben észrevételt nyújtottak be. Az észrevételt tevő álláspontja szerint a védjegyoltalmat az M9001501 számú, 1990. április 24-i elsőbbségű védjegybejelentése akadályozza a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján. E védjegybejelentéssel a „**BUD**” szó oltalmát igényelte a Nizzai Megállapodás szerinti 32. osztályba sorolt ale és porter sörök; ásványvizek és szénsavas vizek, valamint más alkoholmentes italok; italok előállításához szolgáló szirupok és más készítmények áruk körében.

A Hivatal az észrevételben foglaltaknak nem adott helyt, a megjelölés védjegykénti lajstromozását rendelte el. A határozat indokolása szerint az észrevételben hivatkozott M9001501 számú védjegybejelentés jogerősen elutasításra került, így a kérelmező nem rendelkezik olyan korábbi védjegyoltalommal, amely a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján akadályozhatná a lajstromozni kért megjelölés oltalmát. (M0303480/13.)

A hivatali határozat ellen megváltoztatási kérelmet nyújtottak be. Kérelmező álláspontja szerint a Hivatal a tényállást nem megfelelően tárta fel, mert hivatalból észlelnie kellett volna, hogy az őt illető, 1991. március 13-i elsőbbségű M9101306 számú védjegybejelentés, majd a Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16., 25., 28., és 34. osztályokba sorolt áruk körében 210 114 számon lajstromozott „**BUD**” szóvédjegy oltalma a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján akadályozza a lajstromozni kért megjelölés védjegyoltalmát.

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította.

A Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal kellően feltárt tényállás alapján, eljárási hiba nélkül utasította el a védjegybejelentést. A kérelmező megalapozatlanul panaszkolta tényállás-feltárási hibaként azt, hogy a Hivatal a védjegybejelentés elbírálásakor nem vette figyelembe a korábbi elsőbbségű M9101306 számú védjegybejelentést, majd a 210 114 számon lajstromozott védjegyet.

Az eljárás tárgyát képező védjegybejelentés bejelentési napja 2003. augusztus 19., így az eljárásra a Vt. ekkor hatályos alábbi rendelkezései irányadók:

40. § (1) A Magyar Szabadalmi Hivatal az előtte folyó védjegyeljáráshoz a tényeket hivatalból vizsgálja, vizsgálata nem korlátozódhat csupán az ügyfelek állításaira vagy kérelmeire. Határozatát azonban csak olyan tényekre és bizonyítékokra alapozhatja, amelyekkel kapcsolatban az ügyfélnek módjában állt nyilatkozatot tenni.

A Vt. 61. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Szabadalmi Hivatal a kutatási jelentés alapján végzi el a védjegybejelentés érdemi vizsgálatát. E szakasz (2) bekezdés a) pontja alapján az érdemi vizsgálat arra terjed ki, hogy a megjelölés kielégíti-e az 1. §-ban meghatározott követelményeket, és a 2-7. §-ok alapján nincs-e kizárva a védjegyoltalomból.

Vt. 58. § (1) A védjegy lajstromozására irányuló eljárásban az adatközlést követően – a (2) bekezdésben meghatározott eset kivételével – bárki észrevételt nyújthat be a Magyar Szabadalmi Hivatalhoz arra vonatkozóan, hogy a megjelölés, illetve annak bejelentése nem felel meg az e törvényben meghatározott valamely oltalomképeségi feltételnek.

Vt. 58. § (3) Az észrevételt a kifogásolt feltételre kiterjedő vizsgálat során figyelembe kell venni, kivéve, ha az észrevétel tételére nem jogosult személytől származik.

Vt. 58. § (4) Az észrevételt benyújtó személy a védjegy lajstromozására irányuló eljárásban nem ügyfél. E személyt az észrevétel eredményéről – a védjegy lajstromozása tárgyában hozott határozat megküldésével – értesíteni kell.

Vt. 77. § (1) A bíróság kérelemre hatályon kívül helyezheti vagy megváltoztathatja (a továbbiakban együtt: megváltoztatás) a Magyar Szabadalmi Hivatal érdemi határozatát [39. § (2) bek.], valamint az eljárás félbeszakadását megállapító, az eljárást felfüggesztő és a védjegybejelentésekről vezetett nyilvántartásba vagy a védjegylajstromba való bejegyzés alapjául szolgáló határozatát.

(2) A határozat megváltoztatását kérheti:

a) aki a Magyar Szabadalmi Hivatal előtti eljárásban ügyfélként részt vett, továbbá

b) az, akinek a határozat megváltoztatásához jogi érdeke fűződik, és a Magyar Szabadalmi Hivatal előtti eljárásban észrevételt tett (58. §).

E rendelkezések alapján a Hivatalnak nem volt jogszabályi kötelezettsége, hogy az észrevételt tevő által a megváltoztatási kérelemben hivatkozott korábbi védjegybejelentést, illetve védjegyet a lajstromozni kért megjelölés védjegyoltalmát akadályozó jogként figyelembe vegye. Ilyen kötelezettséget csak az észrevételt tevő erre irányuló észrevétele alapozhatott volna meg a Vt. 58. § (3) bekezdése alapján, ilyen észrevétellel azonban nem élt. Nem eredményez ilyen kötelezettséget a Vt. 61. § (2) bekezdés a) pontja alapján lefolytatott hivatalból érdemi vizsgálat, e körben ugyanis a Hivatalt teljes körű mérlegelési jog illeti meg a tekintetben, hogy a felkutatott korábbi jogok közül melyeket, mely okból tekint lajstromozási akadállyal. Mivel ez jogi álláspontnak tekinthető, így a felhozott korábbi jogot érdemben vizsgálta az elsőfokú bíróság. Ennek során az árujelzőket és az árujegyzékeket összevetve arra a következtetésre jutott, hogy az ellentartott védjegy a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem lehet a védjegyoltalom akadály, mert noha a 32. osztályba tartozó sörök, illetve a 16. osztály szerinti poháralátét, illetve a 21. osztályban szereplő pohár és korsó termékek a fogyasztás szempontjából kötődhetnek egymáshoz, de köztük nincs szükségszerű kapcsolat, nem állapítható meg a rendeltetés, a felhasználás, az előállítás és az értékesítés hasonlósága. Ennek okán a védjegybejelentés nem zárható ki az oltalmazható megjelölések köréből. (3.Pk.22.933/2016/6.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék végzését helybenhagyta.

Az Ítéltábla szerint a Törvényszék helyesen értékelte úgy, hogy a Vt. 61. § (2) bekezdés a) pontja szerinti érdemi vizsgálat során a Hivatal teljes körű mérlegelési jog illetve meg abban a körben, hogy a kutatási jelentés alapján maga döntse el, melyek lehetnek azok a korábbi jogok, amelyek adott esetben gátját képezhetik az oltalom megadásának. A Hivatal az eljárásban kötve van a felek kérelmeihez és nyilatkozataihoz, ezért az észrevétel tekintetében kizárólag abban a kérdésben kellett és lehetett döntenie, amit az észrevételt tevő felvetett, nevezetesen, hogy akadályozhatja-e a megjelölés lajstromozását az M9001501 ügyszámú „BUD” védjegybejelentés. Az észrevételt tevő részére tehát nyitva állt az észrevétel előterjesztésének a joga és élt is ezzel a lehetőséggel. De csak a megváltoztatási kérelemben jelölte meg az eltérő osztályokban védelmet biztosító másik akadályozó védjegyét, és az árujegyzék eltérése okán erőteljesen hivatkozott annak jóhírűségére, mint az összetéveszthetőséget fokozó körülményre. A védjegy jóhírűsége azonban bizonyításra szoruló kérdés, ez pedig kizárja, hogy a bejelentési eljárásban a hatóság hivatalból vegyen figyelembe egy ilyen védjegyet.

Az Ítéltábla megállapította, hogy a fentiekben kifejtett okból az észrevételt tevő bírósági szakban felhozott védjegye vonatkozásában az elsőfokú bíróság szükségtelenül vizsgálta az oltalmazhatóság kérdését, ennyiben tehát eltért a másodfokú bíróság az elsőfokú döntés indoklásától, mellőzte az e körben tett megállapításokat és ezzel összhangban nem érintette a fellebbezésnek az összetéveszthetőséggel kapcsolatban előadott érveit. (8.Pkf.25.502/2017/3.)

Az észrevételt tevő a Fővárosi Ítéltábla döntése ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához. A Kúria a jogerős másodfokú végzést hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, a kérelmező megváltoztatási kérelmét áttette a Hivatalhoz, a Hivatal M0303480/13. számú határozatát pedig hatályon kívül helyezte.

A Kúria indokolása szerint az észrevételt tevő az SZTNH előtti védjegybejelentési eljárásban akadályozó jogként a saját korábbi elsőbbségű, M9001501 ügyiratszámú védjegybejelentésére hivatkozott, amely utóbb jogerős határozattal elutasításra került. Időközben azonban az észrevételt tevő M9101306 ügyiratszámú bejelentett 1991. március 13-i elsőbbségű „BUD” szómegjelölése 210 114 lajstromszámon bejegyzésre került. Az észrevételt tevő az SZTNH védjegy lajstromozását elrendelő határozatának megváltoztatása iránti kérelmében akadályozó jogként már ez utóbbi védjegyét jelölte meg, amelynek – a jelen eljárásban alkalmazandó – Vt. korlátozó rendelkezésének hiányában nem volt akadálya. Mivel a bejelentő által bejelentett megjelölés oltalomképességének vizsgálata során az ütköző 210 114 lajstromszámú kérelmezői védjegy az SZTNH előtt folyó eljárásnak nem volt tárgya, a Vt. 91. § (3) bekezdése alapján, az alkalmazott korábbi joggyakorlatnak is megfelelően, indokolt volt a hivatali határozat hatályon kívül helyezése mellett a kérelmező megváltoztatási kérelmének áttétele az SZTNH-hoz. (Pfv.IV.22.256/2017/5.)

16. Bejelentő a „**DIDI**” szómegjelölés oltalmát két védjegybejelentésben igényelte egyrészt a Nizzai Megállapodás szerinti 12., 36., 37., 39., 42., 45. osztályokba tartozó áruk és

szolgáltatások tekintetében, másrészt a 9. és 35. osztályokba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében (M1603049 és M1602896). Mindkét bejelentés ellen felszólalással éltek.

Az M1603049 ügyszámú bejelentés vonatkozásában a felszólaló kérte a bejelentés elutasítását a 9. osztályba tartozó *„szoftverek (számítógépes programok), rögzített; számítógépes programok, (letölthető szoftverek); szoftverek, rögzített; hordozható média lejátszó; napszemüvegek”* áruk tekintetében.

Az M1602896 ügyszámú bejelentés vonatkozásában a felszólaló kérte a bejelentés elutasítását a 42. osztályba tartozó *„számítógép programok sokszorosítása, szoftvertelepítés, számítógépprogramok kidolgozása, szoftver, mint szolgáltatás”* tekintetében.

A felszólaló mindkét felszólalását a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjára, valamint a 4. § (4) bekezdésére alapította. Előadta, hogy kizárólagos jogosultja a 1285335 lajstromszámú Diddl európai uniós szóvédjegynek a Nizzai Megállapodás szerinti 6., 9., 14., 16., 18., 21., 25., 28., 38. osztályok tekintetében. Álláspontja szerint a megjelölés és a védjegy, illetve az áruosztályok hasonlóak.

A bejelentő vitatta az összetéveszthetőséget. Álláspontja szerint vizuális szempontból a megjelölések második része eltér egymástól. Fonetikai szempontból a felszólaló Diddl védjegyének kiejtése a magyar fogyasztó számára szokatlan, a szó végén álló három mássalhangzó a magyar nyelvtől idegen, ezzel szemben a bejelentett megjelölés könnyen kiejthető az ismétlődő szótagok miatt. Konceptuális szempontból megállapítható, hogy a Diddl szó nem bír jelentéssel, a DIDI a szlengben a női mellre utal. Az árujegyzékek hasonlóságával sem értett egyet a bejelentő.

A Hivatal mindkét felszólalást részben megalapozottnak találta. Az M1603049 ügyszámú „DIDI” megjelölés lajstromozását elutasította a 9. osztályban *„szoftverek (számítógépes programok), rögzített; számítógépes programok (letölthető szoftverek) szoftverek rögzített; hordozható média lejátszó, napszemüvegek”* termékek vonatkozásában. A megjelölést lajstromozta a 9. osztályba tartozó egyéb termékek, valamint a 35. osztályban igényelt szolgáltatások körében. (M1603049/16). Az M1602896 ügyszámú „DIDI” megjelölés lajstromozását elutasította a 42. osztályba tartozó *„számítógép programok sokszorosítása, szoftvertelepítés, számítógép programok kidolgozása, számítógép programok, szoftver mint szolgáltatás”* tekintetében. Védjegyként lajstromozta a bejelentést 12., 36., 37., 39., 45. osztályokba igényelt szolgáltatások tekintetében, továbbá a 42. osztályba tartozó *„műszaki kutatás, gépjárművek műszaki vizsgálata, közúti közlekedése alkalmasság, csomagolás tervezés weboldal készítése és karbantartási szolgáltatás, elektronikus adattárolás, nem helyszíni biztonsági mentés, honlaptervezési tanácsadás, információ technológiai tanácsadás szolgáltatások, térképészet”* szolgáltatások vonatkozásában. (M1602896/15)

A Hivatal a megjelölések összevetése során megállapította, hogy vizuális szempontból mind két szó a „did” elemmel kezdődik, a két betűnyi eltérés nem ragadja meg a fogyasztó figyelmét. A fonetikai összehasonlítás során megállapítható volt, hogy a megjelölések első

dömperek, teherautók, traktorok, karosszériák és mindezek alkatrészei, valamint tartozékai” áruk körében.

A védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítása iránt terjesztettek elő kérelmet. A kérelmező tudomása szerint a jogosult a védjegyét évtizedek óta egyáltalán nem használta, már a megújításokat megelőzően sem. A jogosult a kérelem elutasítását kérte. Álláspontja szerint kapcsolt vállalkozásaival szerződéseket kötött Ikarus márkajelzésű gépjárművek gyártására és értékesítésére; a védjegy használata ilyen módon megtörtént.

A Hivatal a védjegy oltalmának részleges megszűnését állapította meg 2017. március 16. napjára visszaható hatállyal: „*motoros járművek, automobilonok; dömperek, teherautók, traktorok, karosszériák és mindezek alkatrészei, valamint tartozékai*” áruk tekintetében a védjegy oltalmát megszüntette, míg a „*közlekedési és szállítóeszközök, ezen belül kizárólag autóbuszok és trolibuszok, valamint ezek alkatrészei és tartozékai*” árukra a védjegy oltalmát fenntartotta. Cégekivonatok alapján megállapította, hogy a jogosult és az általa hivatkozott kapcsolt vállalkozások egy cégcsoportba tartoznak. Az ügy iratait vizsgálva rögzítette, hogy a védjegyjogosult jogelődjei folyamatosan bejelentették a jogosult személyében bekövetkezett változásokat, a jogutódlások nyomán pedig végigkövethetők az érintett vállalkozások közötti kapcsolatok. Védjegyjogi szempontból a Hivatal irrelevánsnak ítélte, hogy a jogosultnak milyen mértékű részesedése volt ezekben a cégekben. A Vt. 18. § (3) bekezdése alapján a benyújtott szerződések egyik csoportját és a hozzájuk kapcsolódó számlákat úgy tekintette, hogy azok a jogosult engedélyével történő használat igazolására alkalmasak. Álláspontja szerint védjegyjogi szempontból közömbös, hogy a védjegyhasználati szerződésben a felek milyen ellenértéket kötnek ki, jelképes összegért vagy akár ingyenesen engedélyezte-e a jogosult a használatot.

A Hivatal a benyújtott szerződések másik csoportját vizsgálva kifejtette, hogy a keretszerződés és az ahhoz kapcsolódó teljesítésigazolás tárgya IKARUS buszok szervizelése és javítása volt, csak vázjavítási, átalakítási, vázfelújítási munkálatokra terjedt ki. A keretszerződés alapján így a Hivatal nem tudta megállapítani a támadott védjegy használatát, mert a védjegy árujegyzékében szereplő 12. áruosztályba a különböző járművek és azok alkatrészei áruk tartoznak, míg a vizsgált keretszerződés javítási-átalakítási munkálatokra vonatkozott. Ez utóbbi szolgáltatások a Nizzai Osztályozás 37. osztályába tartoznak, és ezekre a támadott védjegy oltalmi köre nem terjed ki. A Hivatal rámutatott, hogy a jogosult a tulajdonát képező doménnev és honlap látogatottságát nem igazolta, így azt nem találta alkalmasnak a használat igazolására. A becsatolt bizonyítékok alapján a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a jogosult igazolta az „IKARUS” szóvédjegy használatát a védjegy árujegyzékébe tartozó közlekedési és szállítóeszközök, autóbuszok, trolibuszok és azok részei áruk tekintetében, ezért a védjegy oltalmát ennek megfelelően korlátozta. (M7301356/44.)

A kérelmező a határozat megváltoztatását kérte annak érdekében, hogy a bíróság állapítsa meg a védjegy oltalmának a teljes árujegyzékre kiterjedő, használat hiánya miatti megszűnését. Másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését kérte, mivel álláspontja

szerint a Hivatal jogszabálysértő módon járt el akkor, amikor a jogi képviselővel eljáró jogosult egy másik eljárásban, másik jogi képviselő által (aki képviseleti jogát is késedelmesen igazolta) benyújtott nyilatkozatát a jelen eljárásban benyújtott nyilatkozatként értékelte, annak ellenére, hogy a jogosult határidőn belül a felhívás ellenére nem nyújtott be nyilatkozatot, a mulasztást nem igazolta és nem kérte a határidő meghosszabbítását sem. A kérelmező a Vt. 40. § (3) bekezdésére és a 41. § (2) bekezdésére hivatkozva állította továbbá, hogy a Hivatal a jogosult elkésett nyilatkozatát az eljárás során nem értékelhette volna bizonyítékként. A bírósági tárgyaláson indítványozta, hogy a bíróság kezdeményezzen előzetes döntéshozatali eljárást annak tisztázása érdekében, hogy a védjegyfunkciónak megfelelő használat mikor valósul meg. Kérdéses szerinte, hogy a jelen esetben a jogosult védjegyhasználatát megfelel-e az Európai Unió Bírósága korábbi döntéseiben kifejtetteknek, vagy azt csak szimbolikus használatként lehet értékelni.

A Fővárosi Törvényszék egyetértett a Hivatalnak a jogosult cégkapcsolatait érintő megállapításával. Helytállónak találta, hogy a Hivatal a Vt. 18. § (3) bekezdése alapján a jogosult engedélyével történt védjegyhasználatot a jogosultnak tudta be. Megállapította, hogy a becsatolt szállítási keretszerződésen, együttműködési megállapodáson, ehhez kapcsolódó számlákon és teljesítési igazolásokon az „IKARUS” szó szerepel. Az említett iratok időben elnyúló és szélesebb körű gyártást dokumentálnak, és mivel Ikarus buszok gyártására vonatkoznak, így a védjegy használatának bizonyítékként értékelhetők. Rögzítette azonban, hogy az iratok csak autóbuszok és trolibuszok, valamint azok alkatrészei és tartozékai tekintetében igazolnak használatot. Az árujegyzék további áruai nem jelennek meg sem a szerződésekben, sem a honlapon, így álláspontja szerint a hivatali döntés e körben is megalapozott volt. Függetlenül tehát attól, hogy a jogosult tudott-e igazolni saját védjegyhasználatot, a támadott védjegynek az autóbuszok és trolibuszok körében történő, a Vt. 18. §-a szerinti használata bizonyított, hiszen az nem vitásan megvalósult a jogosult érdekkörébe tartozó alvállalkozók részéről. E körben annak sincs jelentősége, hogy a jogosult végzett-e saját gyártást vagy volt-e típusengedélye. Egyértelműen megállapíthatók voltak a cégkapcsolatok a cégkivonatok alapján, így a kérelmező azon érvelése sem volt alapos, hogy a szerződések létrejöttékor még nem volt bejegyezve a jogosult, tekintettel arra, hogy a jogutódlások minden alkalommal bejegyzésre kerültek a nyilvántartásba. Ezzel együtt a bíróság azt is igazoltnak látta, hogy a jogosult által dokumentált védjegyhasználat a fenti áruk vonatkozásában önmagában is megfelel a Vt. 18. §-ában előírtaknak.

A törvényszék mellőzte a kérelmező előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó indítványát, mivel az a konkrét eljárásbeli használat minősítését célozta, nem pedig jogértelmezésre irányult. A másodlagos, a határozat hatályon kívül helyezésre irányuló kérelmet szintén elutasította. A jogosult a Hivatali eljárásban beadványát hiánypótlási határidőben nyújtotta be. Azonban, még ha ez nem is így történt volna, a kérelmező akkor is maradéktalanul kifejtette álláspontját, így eljárásjogi jogsérelmet nem szenvedhetett. Ezért a bíróság nem észlelt a Vt. 91. § (2) bekezdés b) pontja szerinti olyan lényeges eljárási hibát, amely hatályon kívül helyezésre adhatna okot. Mindezekre tekintettel a Hivatal érdemben és indoklásában is helyálló határozatát helybenhagyva a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.24.805/2017/6.)

A Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta az elsőfokú bíróság végzését. Álláspontja szerint nem ütközött a Vt. 40. § (3) bekezdésébe, hogy a Hivatal a nyilatkozatot határidőben érkezettnek tekintette és érdemben vizsgálta, ennek okán lényeges eljárási szabálysértés hiányában az elsőfokú bíróságnak sem kellett azt figyelmen kívül hagynia a 91. § (4) bekezdése alapján. Emellett a Vt. 40. § (3) bekezdésének megfogalmazása nem zárja ki a nem kellő időben előterjesztett nyilatkozatok és bizonyítékok értékelését, hanem a hatóságra bízta, hogy figyelembe veszi vagy figyelmen kívül hagyja-e az ilyen dokumentumokat. Arra is helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a kérelmezőt ennek kapcsán nem érte semmilyen hátrány, mert eljárási jogait szabadon gyakorolhatta azáltal, hogy a megváltoztatási kérelem folytán indult eljárásban kifejtette érveit, de ezt írásban és a jegyzőkönyvből kitűnően szóban is megtette már a Hivatal előtti eljárás során is. A kifejtettek alapján nem volt helye tehát a végzés megváltoztatásának és a hivatali határozat hatályon kívül helyezésének.

Az ítéltábla az ügy érdemében is osztotta az elsőfokú bíróság megállapításait. A jogosult a feltárt okiratokkal kellően igazolta az oltalom fenntartását megalapozó tényleges védjegyhasználatot. Az ítéltábla nem látta szükségét az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének sem, hiszen a tényleges védjegyhasználat megítélésének kérdésében az Európai Bíróság már több döntésében is iránymutatást adott. A jelen ügyben nem merült fel értelmezést igénylő speciális kérdés, így az eljáró első- és másodfokú nemzeti bíróságok az eset összes körülményének értékelésével állást tudtak foglalni a védjegyhasználat megfelelőségéről. (8.Pkf.26.210/2018/5.)

18. A Hivatalnál oltalom alatt áll az „**IKARUS**” közönségestől eltérő írásmódú szóvédjegy a 12. osztályba sorolt „szárazföldi járművek, különösen gépkocsik, autóbuszok, tehergépkocsik, traktorok, dömperek, karosszériák és ezek alkatrészei és ugyanezen áruosztályba tartozó tartozékai” áruk tekintetében.

A védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítása iránt terjesztettek elő kérelmet. A jogosult által a tényleges használat igazolása körében becsatolt bizonyítékok, a felek által tett nyilatkozatok azonosságot mutatnak az M7301356 számú ügyben lezajlott megszűnés megállapítása iránti eljárásban megismert iratokkal, nyilatkozatokkal (ld. az előző pontot).

A Hivatal megállapította a védjegyoltalom 2017. március 16. napjára visszaható hatályú megszűnését. A becsatolt szállítási keretszerződést, együttműködési megállapodást, az ezekhez kapcsolódó számlákat és teljesítési igazolásokat értékelve arra a következtetésre jutott, hogy azok nem igazolták a különleges írásmódú „Ikarus” védjegy használatát. Rámutatott továbbá, hogy jogosult a tulajdonát képező doménnév és honlap látogatottságát

sem bizonyította, továbbá az azon alkalmazott „Ikarus” megjelölés ábrás kialakítása is eltér a tárgybeli védjegytől. Mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy a jogosult nem támasztotta alá a jelen eljárás tárgyát képező, különleges írásmódú védjegy tényleges használatát, ezért álláspontja szerint az oltalom megszűnését kell megállapítani. (M9104771/48.)

Megváltoztatási kérelmében a jogosult kifejtette, hogy a kérelmező két eljárást indított, az egyik az „Ikarus” szóvédjegy, a másik a jelen eljárás tárgyát képező, közönségestől eltérő írásmódú „Ikarus” szóvédjegy megszűnésének megállapítására irányult. Az előbbi szóvédjegy vonatkozásában az eljárás a védjegyo ltalom szűkített árujegyzékkel való fenntartásával zárult (M7301356). A jogosult szerint a két eljárás között lényeges különbség nem volt, mert különösebb szakértelem nélkül megállapítható, hogy a jelen eljárás tárgyát képező, közönségestől eltérő írásmódú védjegy nem tartalmaz a jól olvasható betűkön kívül olyan megkülönböztető jelzést, amely indokolná a becsatolt bizonyítékok elvetését. A közönségestől eltérő írásmódú védjegynek e bizonyítékokon, valamint a honlapon szereplő írásmódja a megkülönböztető képességet nem érintette. Ezen túl a jogosult a honlapjáról és a bemutatótermében készült fényképfelvételekkel kívánta dokumentálni azt is, hogy a közönségestől eltérő írásmódú „Ikarus” szót is ténylegesen használata.

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint tény, hogy a szállítási keretszerződésen, az együttműködési megállapodáson, illetve az ezekhez kapcsolódó számlákon és teljesítésigazolásokon csak az egyszerű nyomtatott betűs írásmódú „Ikarus” szó szerepel. Tehát ezek nem a lajstrom szerinti, közönségestől eltérő írásmódú szavak. Rámutatott azonban, hogy a Vt. 18. § (2) bekezdésének a) pontja alapján e szakasz (1) bekezdésének alkalmazásában a védjegy tényleges belföldi használatának minősül a védjegy olyan alakban történő használata, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el. Rögzítette, hogy a védjegyo ltalom tárgya a kalligrafikus írásmódú Ikarus szó. Ennek az írásmódnak azonban nincsen szerepe a védjegy megkülönböztető képességében. Maga az „Ikarus” szó a védjegy domináns megkülönböztető eleme. A piaci szereplők az Ikarus szóra hivatkoznak a termékekkel kapcsolatban, maga a védjegy is ekként hivatkozható. Vagyis az Ikarus szónak a védjegy szerinti, közönséges betűtípusok nélküli, normál tipográfiával való használata is a védjegy használatának minősül. Mivel a hivatkozott – időben elnyúló és szélesebb körű tevékenységet igazoló – dokumentumok Ikarus buszok gyártásra vonatkoznak, a Vt. 18. § (2) bekezdésének a) pontja alapján a tárgybeli védjegy használatának bizonyítékaként értékelhetők. A bíróság azonban csak autóbuszok és trolibuszok, valamint azok alkatrészei és tartozékai tekintetében látta igazoltnak a használatot. Az árujegyzék további áruai ugyanis nem jelennek meg sem a szerződésekben, sem a honlapon, így a megváltoztatási kérelem ezen további áruk és szolgáltatások tekintetében nem megalapozott. Mindezekre tekintettel a bíróság a Hivatal határozatát részben megváltoztatta és a támadott védjegy o ltalmát a 12. osztályba sorolt közlekedési- és szállítóeszközök, ezen belül kizárólag autóbuszok és trolibuszok, valamint ezek alkatrészei és tartozékai árukra fenntartotta, ezt meghaladóan a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.24.603/2017/5.)

A Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta az elsőfokú bíróság végzését. Álláspontja szerint a törvényszék helyesen értékelte, hogy a tárgyi védjegynek a szó biztosítja a megkülönböztető

erőt, mivel ennek olvasása és kiejtése útján nevezhető meg a védjegy, illetve a vele jelzett áru, a kalligrafikus írásmód fonetikusan nem jelent hozzáadott értéket, nem segíti a fogyasztót az eligazodásban, önmagában nem alkalmas a védjegyfunkció betöltésére. A jogi szabályozás lehetőséget ad arra, hogy a védjegy tényleges belföldi használatának minősüljön az olyan formában történő alkalmazás, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el, ez a használat hiánya miatti megszűnés megállapítására irányuló eljárásban értékelhető. A szóban forgó használat nem mutat túl ezen a határon, az írásmódban megmutatkozó eltérés nem érinti a védjegy megkülönböztető képességét, ezért az „IKARUS” kifejezésnek a felhozott bizonyítékokban való megjelenése a támadott védjegy használatának betudható. (8.Pkf.26.061/2018/6.)

19. A Hivatalnál oltalom alatt áll az „ANNTAYLOR LOFT” szóösszetétel, amelynek árujegyzéke kiterjed a 25. áruosztályba sorolt valamennyi árura.

A védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítása iránt terjesztettek elő kérelmet. Kérelmező arra hivatkozott, hogy jogosultja az „ANN TAYLOR” európai uniós szóvédjegynek a 14. osztályba sorolt áruk vonatkozásában, a jogosulti védjegy megszűnését európai uniós védjegyének elsőbbségi napjára visszaható hatállyal kérte megállapítani. Utalt arra, hogy a jogosult 2014. március 20. napján törlési eljárást kezdeményezett a kérelmező európai uniós védjegye ellen.

A Hivatal a használat hiánya miatti megszűnés megállapítására irányuló kérelemnek helyt adott, és a támadott védjegy oltalmának megszűnését állapította meg 2014. március 20. napjára visszaható hatállyal. A jogosult által előterjesztett bizonyítékok alapján elfogadhatónak tartotta azt az érvelést, hogy internetes kereskedelmi tevékenységgel is igazolható a használat. Álláspontja szerint azonban az oltalom tárgyát képező megjelölés tényleges használatát a jogosult nem bizonyította, mivel a weboldalak nem voltak alkalmasak annak igazolására, hogy az „ANNTAYLOR LOFT” szóösszetételt a lajstromozott alaknak megfelelően használták volna. Az, hogy az „ANNTAYLOR” és a „LOFT” elemek külön-külön jelennek meg, nem támasztják alá az együttes használatot, mert ez a lajstromozott alaktól a megkülönböztető képességet érintő elemekben való eltérést jelent. Az interneten keresztül megvalósult rendelés visszaigazolások csekély számúak, továbbá az iratok nem tartalmazzák a jogosulti védjegyet egészében. A Hivatal ezért arra a következtetésre jutott, hogy a jogosult nem tudta igazolni védjegyének használatát. A megszűnés időpontja körében úgy foglalt állást, hogy a Vt. 30. § (2) bekezdésével összhangban a jogosulti védjegy oltalmának megszűnése a kérelmezői védjeggyel szembeni törlési kérelem benyújtásának napjára visszaható hatállyal kerül megállapításra, ami 2014. március 20. A felek kérelmére ugyanis a megszűnés megállapítható olyan korábbi időpontra is, amely időpontban a megszűnésre okot adó körülmény bekövetkezett. Ez a körülmény lehet tipikusan a törlési eljárás megindítása, mivel a törlési kérelem alapját nem képezheti egy olyan védjegy, amelyet korábban nem használtak. (M0601590/34.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Végzésében kiemelte, hogy a jogosult az „ANNTAYLOR LOFT” szókapcsolatra szerzett oltalmat, amelyben mindkét szó

domináns elem, ezért olyan bizonyítékok szükségesek a használat igazolásához, ahol a szóösszetétel együttesen szerepel. Ehhez tényleges gazdasági tevékenység kimutatása szükséges, doménnev esetén nem elégséges a regisztráció, azon a weboldal alatti kiterjedt, intenzív használatot kell igazolni. A jogosult „anntaylorloft.com” doménnev alatti honlapja erre nem alkalmas, mivel azon nincs tartalom, és a „loft.com” oldalra irányít át, ahol viszont nem a védjegy szerepel, hanem az „ANNTAYLOR” és a „LOFT” kifejezések egymás alatt vagy mellett, elkülönülten jelennek meg. Emellett a védjegy honlapokon való megjelenése önmagában még nem igazol releváns használatot, ugyanis nem állapítható meg, hogy milyen üzletekben, milyen ruházati termékeken jelent meg a védjegy, vagy hogy Magyarországról is igénybe vehető-e a jogosult által üzemeltetett webáruház. A hivatali eljárásban a jogosult rendelési visszaigazolásokat csatolt, ezeken azonban nem szerepel a védjegy a lajstromozott alakban és számuk is csekély volt. A megszűnés időpontját illetően sem látott okot a törvényszék a hivatali határozat megváltoztatására. Indokolása szerint a Vt. 30. § (2) bekezdésének az a lényege, hogy egy nem használt korábbi védjegy ne képezhessen akadályt egy későbbi védjeggel szemben. Az a tény, hogy törlési kérelmében a jogosult viszonylagos kizáró okként megjelölte tárgybeli védjegyét is, ok volt a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti eljárás megindítására. Ezért alapos a megszűnésnek a törlési eljárás megindításának napjára visszaható hatállyal történő megállapítása. (1.Pk.24.437/2017/6.)

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan hangsúlyozta, hogy csak a védjegy lajstrom szerinti használata, azaz az „ANNTAYLOR LOFT” szókapcsolat használata elégíti ki a tényleges használattal szemben a Vt. 18. §-ában támasztott követelményeket. Önmagában az a körülmény, hogy a jogosult az eljárásban az internetes használatra vonatkozóan tárt fel bizonyítékokat, nem zárja ki a védjegy tényleges használatának a megállapíthatóságát, de erre csak akkor kerülhet sor, ha valóban megállapítható, hogy az azonos vagy a megkülönböztető képességet nem érintő mértékű eltéréssel kialakított megjelöléssel ellátott, árujegyzékben szereplő termékek értékesítése számottevő bevételt generált a védjegyjogosultnál az időben és földrajzilag kiterjedt használat következtében. A védjegy ilyen formában megvalósult használatát kellett volna a jogosultnak az árujegyzékbe tartozó ruházati termékek és cipő áruk tekintetében igazolnia. Ilyen használatot azonban a jogosult nem tudott felmutatni, a feltárt bizonyítékok ezt nem támasztják alá. A másodfokú bíróság kiemelte, nem szükségszerű, hogy az eladásokat a jogosult számlákkal igazolja, ám az elengedhetetlen, hogy valamilyen módon kimutassa, hogy tényleg történt árusítás, mégpedig olyan termékek körében, amelyek magukon viselték a támadott védjegyet. Az internet megnyitja az országhatárokat és technikailag anélkül is hozzáférést biztosíthat a fogyasztók számára, hogy fizikailag érintkeznének a termékkel vagy felkeresnék az üzletet, de ez a sajátosság a jelen eljárásban nem mentesíti a védjegyjogosultat annak bizonyítása alól, hogy valóban folytatott gazdasági tevékenységet, adott esetben kereskedést a védjegy alatt a releváns időszakban. Ennek okán közömbös, hogy a magyar fogyasztók hányszor látogattak el az „anntaylor.com” és a „loft.com” oldalakra vagy, hogy a „pay-per-click” modell alapján milyen számadatok mutathatók ki. Az sem értékelhető a jogosult javára, hogy a honlapok a magyar fogyasztók számára is elérhetőek, onnan a védjeggel jelzett termékek megrendelhetők, megvásárolhatók, hanem azt kellett volna bemutatnia, hogy valóban történtek ilyen vásárlások. A becsatolt iratok alapján azonban

értékesítés egyáltalán nem volt megállapítható, így az értékesítési volumen, mint értékelési kritérium nem vizsgálható. Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.823/2018/7.)

VII. Vt. 34. § (3) bek. és Vt. 75. § (1) bek.

A Vt. 34. § (3) bekezdése szerint a használat hiánya miatti megszűnés megállapítására irányuló kérelmet elutasító jogerős határozat kizárja, hogy azonos ténybeli alapon ugyanazzal a védjeggyel kapcsolatban bárki újabb eljárást indítson a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránt.

A Vt. 75. § (1) bekezdése szerint a védjegyoltalom megszűnésének megállapítását a védjegy használatának hiánya miatt a 18. és 34. §-ok alapján, a megjelölés megkülönböztető képességének elvesztése, illetve megtévesztővé válása miatt a 35. § alapján a védjegyjogosulttal szemben, továbbá a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnése miatt a 35/A. § alapján bárki kérheti.

20. A jogosult javára oltalom alatt állt az 1996. október 4-i elsőbbségű, 641 805 lajstromszámú „**MILIPOL**” szóelemet tartalmazó ábrás védjegy a Nizzai Megállapodás szerinti 35., 41. és 42. osztályokban.

A kérelmező 2011. szeptember 23-án benyújtott kérelmére indult eljárásban a Hivatal az A641805/29. ügyszámú jogerős határozatával megállapította, hogy a védjegy oltalma a 35., 41. és 42. osztályokban használat hiánya miatt 2011. szeptember 23-i hatállyal megszűnt (a továbbiakban: korábbi eljárás).

A kérelmező 2015. szeptember 29-én újabb használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő, amelyben a megszűnés időpontját 2010. december 22-ére, védjegyének bejelentési napjára visszaható hatállyal kérte megállapítani, arra hivatkozva, hogy az ezen a napon benyújtott védjegybejelentése nyomán M1003904 ügyszámon indult eljárásban a kérelmező a tárgyi védjegye oltalmára alapítva élt felszólalással a lajstromozás ellen. A Hivatal az A641805/59. ügyszámú határozatával megállapította, hogy a védjegy oltalma 2010. december 22. napjára visszaható hatállyal szűnt meg (a továbbiakban: újabb eljárás).

A Hivatal ismertette a Vt. 34. §-ának (3) bekezdése szerinti szabályt, majd kifejtette, hogy a korábbi, megszűnés megállapítása iránti kérelemnek helyt adott, vagyis nem született olyan elutasító döntés, amely alapján e kizáró szabály alkalmazható lenne. Az eljárás lefolytatását nem akadályozta az a tény, hogy korábban ugyanezen felek között ugyanezen védjegy tekintetében már volt folyamatban használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti eljárás, melynek eredményeként az oltalom 2011. szeptember 23. napjára visszaható hatállyal megszűnt. A korábbi eljárás jogerősen lezárult, a jelen eljárásban pedig eltérő öt éves időszakot kellett a Hivatalnak vizsgálnia a használat megvalósulása szempontjából. (A641805/59.)

A védjegyjogosult a fenti határozat megváltoztatását és a védjegyoltalom megszűnésének megállapítása iránti kérelem elutasítását kérte a Fővárosi Törvényszéktől. Álláspontja szerint a Hivatal tévesen és jogszabálysértő módon értelmezte a Vt. 34. §-ának (3) bekezdését. A jogosult szerint – a Vt. 18. és 75. §-ai alapján – a Vt. 34. § szerinti eljárásoknak csak akkor lehet értelme, ha a védjegy oltalma a kérelem benyújtásának a napján fennáll.

A Fővárosi Törvényszék szerint a Hivatal helyállóan állapította meg a védjegyoltalom 2010. december 22. napjára visszaható hatállyal való megszűnését. A bíróság a határozat indokolásával is egyetértett.

A Törvényszék szerint a Vt. 34. §-a szerinti eljárás megindítására jogosultak körét a törvény semmilyen módon sem szűkíti, különösen nem zárja ki a kérelem előterjesztésére jogosultak köréből azon személyt, aki a kérdéses védjeggyel szemben azonos tárgyú kérelmet korábban már előterjesztett és az jogerősen elbírálásra került. A Hivatal helyesen fejtette ki, hogy a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti eljárás megindításának egyetlen törvényi korlátja van, melyet a Vt. 34. § (3) bekezdése határoz meg. E kizáró ok a jelen esetben nyilvánvalóan nem alkalmazható, mert a kérelmező korábbi kérelme nem került elutasításra, továbbá a két eljárás ténybeli alapja sem azonos, hiszen a kérelmező akkori elsődleges kérelmének megfelelően a 2011. szeptember 23. és 2010. december 22. napja közti védjegyhasználat nem volt vizsgálat tárgya. A Vt. 34. § (3) bekezdésének megfogalmazásából az is következik, hogy a védjegyoltalom megszűnésének egy korábbi eljárásban való megállapítása magában nem zárja ki újabb, megszűnés megállapítása iránti eljárás kezdeményezését a védjegyoltalom olyan időszakára, melyre a védjegyhasználatot nem kellett vizsgálni.

A védjegyoltalom megszűnik, ha a védjegyjogosult a védjegy tényleges használatát elmulasztotta (18. §, 34. §), a megszűnés megállapítására irányuló eljárás megindításának napjára, vagy – ha ez korábbi – az ütköző későbbi védjegybejelentés elsőbbségének napjára visszaható hatállyal. A kérelmező fellépését jogi érdekének utólagos felmerülése alapozza meg, ugyanis a tárgyi védjegy képezi a jogosulti felszólalás alapját. Ezt a szabályt és a Vt. 34. § (3) bekezdését együttesen értelmezve világos, hogy a megszűnés megállapítása iránti eljárás megindíthatóságát nem befolyásolja az a körülmény, hogy az eljárás megindításának időpontjában egy korábbi megállapítási eljárás eredménye okán a védjegyoltalom már nem hatályos. Jelen esetben az oltalmi idő nem vizsgált szakaszára a védjegy érvényessége nem kérdőjeleződött meg, a jogosultat a kizárólagos használati jog az elsőbbség, azaz 1996. október 4. és 2011. szeptember 23. napja között megillette.

A kérelem alapja tehát a kérelmet benyújtó félnek a védjegybejelentéséhez fűződő jogi érdeke. Tevésen érvelt ezért a védjegyjogosult azzal is, hogy a Vt. 30. § (1) bekezdésnek d) pontja szerinti korábbi időpont csak abban az eljárásban jelölhető meg, amelyben a fő szabály szerinti – a kérelem benyújtásának napjához igazodó – kérelem előterjesztésre kerül. (3.Pk.24.212/2016/4.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokon eljáró bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.501/2017/3.)

A kérelmező a Fővárosi Ítéltábla döntése ellen felülvizsgálati kérelemmel élt. A Kúria a Fővárosi Ítéltábla döntését helybenhagyta. (Pfv.IV.22.147/2017/4.)